

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΔ΄
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2019
Ἄρ. Φύλ. 877

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 877, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2019

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e - mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναῖος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επίμελεια:
«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φύλο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421
Έκτύπωση - Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικου: 10€ Έξωτερικου: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

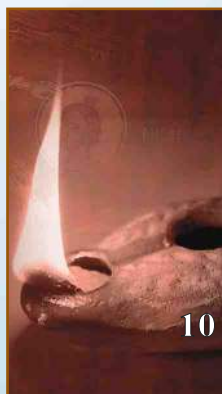
Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικου

IBAN: GR 94 0171 0740 0060 7401
0115 324

Περιεχόμενα

Ναί στό τώρα!	3
Έη προσφορά των Τριών Έιερρχών	4
Ό έχεις.....	6
Οί Τρεῖς Έιέρρχες καί ή παιδεία.....	8
Έη κλήση του Γεδεών	10
Άσίγαστος πόθος λατρείας	12
Έη άγία οικογένεια του άγιου Γρηγορίου Θεολόγου (Α΄)	14
Έη διπλή θεραπεία (Ακ 17,12-19).....	16
Γαλανόλευκη μέ σταυρό.....	18
«Μέ την όρχήστρα των... ματιών μου»	20
Μονόχνοτος (διήγημα).....	23
Τήν ήμέρα των Τριών Έιερρχών	25
Πρός ούδετεροθησκείοποίηση της Έλλάδας;....	26
Έκδηλώσεις της Αδελφότητας	28
Συζητώντας τά γεγονότα	30

Ναί στό τώρα!

Ἡ 1η Ἰανουαρίου, ἡ ἡμέρα πού ἡ Ἐκκλησία γιορτάζει τήν περιτομή τοῦ Κυρίου καί τή μνήμη τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, σηματοδοτεῖ καί τήν ἀλλαγὴ τοῦ χρόνου. Ἕνας ἀκόμη χρόνος ἀποτελεῖ παρελθόν, ἐνῶ ἕνας καινούργιος εἰσοδεύει στή ζωὴ μας. Ὁ χρόνος σάν παράταση τῆς ζωῆς μας εἶναι ἕνα δῶρο τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ πόι πολῦτιμα. Κι ὅπως συμβαίνει μέ ὅλα τὰ δῶρα τοῦ Κυρίου ἀποσκοπεῖ προπάντων στή σωτηρία του, στό νά ἀπολαύσει δηλαδή τό πλάσμα του τή λύτρωση ἀπὸ τή φθορά. Οἱ ἄπιστοι βέβαια μέσα στήν ἀφροσύνη τους ἀπορρίπτουν αὐτὴ τή θεώρηση τοῦ χρόνου καί τὸν σπαταλοῦν σέ ματαιότητες· ὅμως οἱ πιστοί; Αὐτοί πού γνωρίζουν τήν ἀλήθεια; Τί πρέπει νά προσέξουν;

Τό πρῶτο πράγμα πού εἶναι ἀνάγκη νά ἔχουμε ὑπ' ὄψιν εἶναι ὅτι ὁ Θεός παρατείνει τὸν χρόνο τῆς ζωῆς μας γιὰ νά ὀλοκληρώσουμε τή μετάνοιά μας. Στό Βάπτισμά μας ὑποσχεθήκαμε ὅτι θά ἀνήκουμε στήν παράταξη τοῦ Χριστοῦ καί ὅτι δέν θά τὴν προδώσουμε ποτέ, ὅμως ἡ ἁμαρτία μᾶς ἀπέσπασε ἀπ' αὐτόν τὸν ἱερό στόχο. Ὡστόσο δέν χάθηκε τό πᾶν. Ὑπάρχει ἐπιστροφή. Ἀρκεῖ σ' αὐτὴ τή ζωὴ νά ἀγωνιστοῦμε πρόθυμα γιὰ νά ἀποκτήσουμε τό φρόνημα τῆς μετάνοιας. Αὐτό θά πεῖ νά μάθουμε νά ἀρνούμαστε τὸν κόσμο καί τὰ θέλητρά του καί νά ὑποτάσσουμε τὸν ἑαυτό μας στήν ὑπακοή τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ.

Τό δεύτερο πού πρέπει νά θυμόμαστε εἶναι ὅτι ὁ χρόνος πού ἔχουμε δέν εἶναι ἀπεριόριστος. Κάποια στιγμή, πού δέν ἐλέγχουμε, θά τελειώσει. Δέν πρέπει λοιπὸν νά ἀναβάλλουμε τὸν ἀγῶνα γιὰ τή σωτηρία μας. Σήμερα νά προσπαθήσουμε. Σήμερα, ὄχι αὔριο. Τό αὔριο εἶναι ἄδηλο καί δέν τό κατέχουμε. Ὅπως τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «μὴν ἀφήσετε νά πάει χαμένη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πού δεχτήκατε, διότι ἡ Γραφή λέει: Στόν καιρό τῆς χάρις σέ ἄκουσα καί τὴν ἡμέρα τῆς σωτηρίας σέ βοήθησα. Νά, τώρα εἶναι ὁ καιρὸς τῆς χάρις, τώρα εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς σωτηρίας» (Β' Κο 6,1-2). Ὅχι λοιπὸν στήν ἀναβολὴ πού κυφορεῖ τὸν θάνατο. Ναί στό τώρα πού τρέφει τὴν ἐλπίδα.

Καλὴ καί εὐλογημένη χρονιά!

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Ὁ Ἰανουάριος εἶναι ὁ μήνας πού ἡ Ἐκκλησία ἀφιερώνει στήν μνήμη τῶν ἁγίων τριῶν ἱεραρχῶν: Βασιλείου τοῦ Μεγάλου (1/1, 30/1), Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου (25/1, 30/1) καί Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου (27/1, 30/1).

Πρόκειται γιά τρεῖς προσωπικότητες πού σφράγισαν μέ τήν παρουσία καί τήν δράση τους ὄχι μόνο τήν ἐποχή τους ἀλλά καί ὅλους τοὺς χριστιανικούς αἰῶνες.

Ἐξησαν σέ μία κρίσιμη περίοδο. Οἱ διωγμοί εἰς βάρος τῶν Χριστιανῶν μόλις εἶχαν τελειώσει. Μετά ἀπό τριακόσια χρόνια περιπετειῶν, κινδύνου καί μαρτυρίου οἱ πιστοί μπορούσαν πλέον νά λατρεύουν τόν Θεό ἐλεύθερα. Ἀλλά ἐνῶ αὐτή ἡ νέα συνθήκη ἦταν ἀναμφισβήτητα εὐλογία, ἄρχισε νά ἀπειλεῖ τήν Ἐκκλησία ἓνας καινούργιος διττός κίνδυνος: ἡ αἵρεση καί ἡ ἐκκοσμίκευση.

Ἡ αἵρεση, δηλαδή ἡ ἀλλοίωση τῆς πίστεως, δέν ἦταν κάτι ἄγνωστο στήν χριστιανική κοινότητα. Αἰρετικές ἀντιλήψεις καί κινήσεις ἐμφανίστηκαν ἤδη ἀπό τήν ἀρχή, ὅμως πρώτη φορά ἔπαιρναν τέτοιες διαστάσεις. Ὁ ἀρειανισμός, δηλαδή ἡ αἵρεση πού ἀρνοῦνταν τήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, συγκινοῦσε ὄχι μόνο πλῆθος πιστῶν ἀλλά καί ἐπισκόπους καί ὁλόκληρες συνόδους. Ὁ κίνδυνος ἦταν μέγας. Ὁ Ἄρειος καί οἱ ὀπαδοί του στήν προσπάθειά τους νά ἐξηγήσουν τό μυστήριο τῆς σάρκωσης τοῦ Θεοῦ στηρίχτηκαν στήν ἐλληνική φιλοσοφία καί ὑποστήριζαν ὅτι εἶναι ἀδύνατη ἡ ἔνωση τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπο. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἔλεγαν, μπορεῖ νά κατέχει πρωτεύουσα θέση ἀνάμεσα στά κτίσματα, ἀλλά εἶναι κι αὐτός κτίσμα, δημιούργημα. Τίποτε περισσότερο.

Οἱ ἅγιοι πατέρες ἀντιτάχθηκαν σθεναρά σ' αὐτή τήν ἰδέα. Τόνισαν ὅτι αὐτή ἡ ἀντίληψη εἶναι ἀντίθετη μέ τήν ἁγία Γραφή καί ἀνατρέπει τό θεμέλιο τῆς σω-

τηρίας μας. Ἄν ὁ Χριστός δέν εἶναι θεάνθρωπος, ἄν στό πρόσωπό του δέν ἐνώθηκε ἀληθινά τό κτιστό μέ τό ἄκτιστο, τότε δέν σωθήκαμε. Διότι σ' αὐτό συνίσταται ἡ σωτηρία μας, ὅτι ἐμεῖς οἱ θνητοί καί φθαρτοί κοινωνήσαμε ἐν Χριστῷ τόν ἀθάνατο Θεό καί περάσαμε ἀπό τό κράτος τοῦ θανάτου στήν ἐλευθερία τῆς ἀφθαρσίας. Ἕνα κτίσμα, ὅσο σοφό καί ἅγιο κι ἄν εἶναι, ὑπόκειται κι αὐτό στόν θάνατο. Δέν θά μπορούσε νά μᾶς λυτρώσει ἀπό τήν ἐξουσία του.

Ἡ θέση αὐτή ἀποτελεῖ τό ἀπόσταγμα τῆς ἀποστολικῆς παράδοσης, τῆς ὁποίας οἱ τρεῖς αὐτοί ἱεράρχες ἀποδείχτηκαν οἱ ἱστορικοί θεματοφύλακες καί ἐντολοδόχοι. Καί εἶναι ἓνα ἀπό τά μεγάλα σημεῖα τοῦ Θεοῦ, ὅτι σέ μία τόσο κρίσιμη στιγμή γιά τήν Ἐκκλησία ἔστειλε ὁ οὐρανός αὐτούς τούς τρεῖς γιά νά ὑποστηρίξουν τήν μαρτυρία τῆς ἀλήθειας. Δέν ἦταν κάτι εὐκόλο. Ἀντιμετώπισαν θύελλες. Κι ὅμως, μολονότι ἦταν ἀδύναμοι, ἀσθενικοί καί γυμνοί ἀπό κάθε κοσμική ἰσχύ, νίκησαν. Ἔτσι ἐργάζεται ὁ Κύριος. Δέν χρησιμοποιεῖ γιά τό σχέδιό του ἀτσάλινα σκεύη ἀλλά ὀστράκινα, «ὥστε ἡ ὑπερβολή τῆς δύναμης νά φανεῖ ὅτι εἶναι τοῦ Θεοῦ καί ὄχι δική μας» (Β' Κο 4,7).

Ἐκτός ὅμως ἀπό τήν αἵρεση ἀπειλῆσε τό ἐκκλησιαστικό σῶμα καί τό σαράκι τῆς ἐκκοσμίκευσης. Ἐκκοσμίκευση θά πεῖ συστηματισμός μέ τόν κόσμο, υἱοθέτηση τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος. Τί χαρακτηρίζει τό κοσμικό φρόνημα; Τρία κυρίως πράγματα: ἡ σαρκολατρία, ἡ πλεονεξία καί ἡ κενοδοξία (βλ. Α' Ἰω 2,16). Ὅλες οἱ ὑπόλοιπες ἁμαρτωλές ἑξεις καί πάθη συνδέονται καί ἐξαρτῶνται ἀπ' αὐτές τίς μάστιγες.

Ἡ ἀναγνώριση τῆς χριστιανικῆς πίστεως ὡς ἐπίσημης θρησκείας τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας καί τά προνόμια πού συνεπαγόταν γιά τούς Χριστιανούς αὐτή ἡ ἐξέλιξη, χαλάρωσε τό φρόνημα τῶν πιστῶν καί τά τρία αὐτά κοσμικά χαρακτηριστικά ἄρχισαν νά νοθεύουν τήν ἐκκλησιαστική ζωή. Τό μαρτυρικό ἦθος ἐξέλιπε καί οἱ πιστοί, ἀκόμη καί οἱ κληρικοί, ἄρχισαν νά ἐπιδίδονται στό κυνήγι τοῦ πλούτου, στήν ἀρχομανία καί στήν ἱκανοποίηση ἁμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν. Ἐλάχιστοι ἦταν πλέον αὐτοί πού κατηύθυναν τήν ζωή τους μέ πυξίδα τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Οἱ περισσότεροι ἐνδιαφέρονταν ὄχι γιά τήν μέλλουσα πόλη ἀλλά γιά τούς ἄρτους καί τά βρόμικα θεάματα. Ἡ πομπή τοῦ Σατανᾶ, πού εἶχαν ἀποταχθεῖ κατά τό Βάπτισμά τους, ἐπιχειροῦσε πλέον νά ἀλώσει τήν παράταξη τῶν ἁγίων ὑπουλα καί χωρίς ἀντίσταση.

Ἀπέναντι σ' αὐτή τήν οἰκτρή κατάσταση οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες πῆραν θέση μάχης. Μέ τήν μάχαιρα τοῦ Πνεύματος πού εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ (Ἐφ 6,17) πολέμησαν αὐτό τό ἀντίχριστο φρόνημα σέ κάθε του ἐκδήλωση. Ποτέ δέν δειλίασαν. Ποτέ δέν ὑπολόγισαν τόν κίνδυνο. Χρησιμοποιώντας ἐπιδέξια τήν ἄφθαστη δύναμη τοῦ λόγου τους ἤλεγξαν γιά τήν ἀνομία τους τόσο τόν ἀπλό λαό ὅσο καί τούς ἄρχοντες. Ξεσκέπασαν τήν πληγή καί σάν σῶφρονες ἰατροί ἐπιχείρησαν νά ἀφαιρέσουν το ἀπόστημα γιά νά σώσουν τό σῶμα.

Ὅστος οὐδέποτε θά ἀπέ-
διδε καρπούς ἢ προσπάθειά
τους, ἂν μαζί μέ τόν λόγο τους
δέν συμπορευόταν καί ἡ βιοτή
τους. Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες δέν κή-
ρυξαν μόνο τό εὐαγγέλιο τοῦ
Χριστοῦ ἀλλά καί τό ἐφάρμο-
σαν ὑποδειγματικά. Ἡ σεμνότη-
τά τους, τό ταπεινό καί ἄτυφο
τοῦ χαρακτήρα τους, ἡ ἀπαρά-
μιλλη ἀνιδιοτέλειά τους, ἡ ἀγά-
πη τους γιά τούς ἀνθρώπους
πού ξεπερνοῦσε τά ὅρια τῆς θυ-
σίας, διαφημίζονταν ἤδη ἀπό
τήν ἐποχή τους. Κι ἂν δέν κα-
τόρθωσαν νά ἀπαλλάξουν μιά
γιά πάντα τήν Ἐκκλησία ἀπό
τόν πειρασμό τῆς ἐκκοσμίκευ-
σης, ὥστόσο τῆς κληροδότησαν
παρακαταθήκη ἀνεκτίμητη τό
παράδειγμα τῆς ζωῆς τους. Στό
ἑξῆς κανεῖς δέν μπορεί νά ἰσχυ-
ριστεῖ ὅτι οἱ εὐαγγελικές ἀρετές
εἶναι μιά οὐτοπία.

Αὐτή, πολύ συνοπτικά, ἦ-
ταν ἡ προσφορά τῶν Τριῶν Ἱ-
εραρχῶν στόν λαό τοῦ Θεοῦ.
Τώρα πλέον ἡ εὐθύνη βαραίνει
ἐμᾶς. Ἐραγε στοιχιζόμαστε
στήν γραμμή τους; Μπαίνουμε
δουλεутές στόν κόπο τους; Οἱ
μορφές καί τό ἔργο τους μᾶς
προσκαλοῦν σέ συστράτευση.
Κι ἂν θέλουμε μιά Ἐκκλησία
ζωντανή πού νά συγκινεῖ καί νά
σῶζει ψυχές, ὀφείλουμε νά ἀν-
ταποκριθοῦμε ὁλόψυχα.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Ὁ ἔχεις

Κρύο χειμωνιά-
τικο πρωινό καί στό
βιαστικό ἄνοιγμα
τοῦ παραθύρου μπή-
καν μέσα φωνές καί
ἤχοι· ἄνθρωποι πε-
ραστικοί, μικροπωλητές στίς γειτονιές καί σέ
λίγο ἓνας ἀντίλαλος ἀπό μακριά ἀκαθόρι-
στος μέσα στόν θόρυβο. Μιά φωνή παιδική,
καθαρή σάν κρύσταλλος, ρυθμική σάν παλ-
μός καί ζεστή σάν ἀνάσα. Καί ἐπειδή μέ μα-
γνήτισε προσπάθησα νά καταλάβω τί ἔλεγε.
Ἦταν προσευχή. Ἡ πρωινή προσευχή σέ κά-
ποιο σχολεῖο καί τά κύματα τοῦ ἀνέμου τή
σκορποῦσαν σ' ὅλη τή γύρω περιοχή, στούς
βιαστικούς διαβάτες καί στίς νωθρές ζωές.
Αὐτό γιά μιά χώρα δέν εἶναι θεοκρατία.
Αὐτό εἶναι εὐλογία.

Σ' ἓνα ἄλλο scho-
λεῖο χτισμένο δίπλα
στήν ἐκκλησία κάθε
φορά πού χτυπάει ἡ
καμπάνα σταματοῦν
ὅλα ἀκαριαῖα: ἡ ἐξέ-
ταση, ἡ παράδοση,
ἡ ἐκφώνηση στό διαγώνισμα, ὅπου βρίσκει τό
κάθε τμήμα ἡ καμπάνα. Ὅλα σταματοῦν,
γιατί ὅλα τά παιδιά κάνουν εὐλαβικά τόν
σταυρό τους. Τό φαινόμενο ἐντυπωσιάζει τό-
σο πού ἓνας καθηγητής ἄπιστος συζητοῦσε
τό πρόβλημα σέ μιά παρέα: «Ἐχω πάθει
πλάκα, ἀλλά δέν τά λέω τίποτα, γιατί δέν
βγαίνει τίποτα, κι αὐτό λέω καί σ' ἄλλους
συναδέλφους πού εἶναι νά ῥθοῦν σ' αὐτό τό
σχολεῖο». Αὐτό δέν εἶναι μηχανιστικός αὐτο-
ματισμός, αὐτό εἶναι ἐσωτερικός συναγερ-
μός.

Σ' ένα άλλο σχολείο στο Γυμνάσιο για πρώτη φορά ένα κινεζάκι κοριτσάκι. Παρέα μέ μερικά

άλλα Έλληνόπουλα κοιτάζει εξεταστικά στον διάδρομο έναν πίνακα αντίγραφο της «Γέννησης» του El Greco.

- Ποιό είναι αυτό μικρό μωρό στην άφισα; ρωτάει.

- Ό Χριστός πού γεννήθηκε, της απαντούν. Δέν πιστεύεις;

- Δέν καταλαβαίνω τί είναι αυτό πού μου λέτε. Δέν ξέρω τί είναι αυτό πού λέτε «πιστεύεις». Τί είναι αυτό τό μωρό; Ά! κατάλαβα. Είναι μισά άνθρωπος και μισά Θεός, είπε μέ διάπλατα μάτια. Και χτύπησε τό κουδούνι για μέσα.

Στόν πρώτο εκκλησιασμό του Οκτωβρίου τό κινεζάκι ήρθε στην εκκλησία και δέν κουνήθηκε λεπτό απ' τή θέση του

προσηλωμένο. Στή δέ παρέλαση της εθνικής έπετείου ό κόσμος χειροκροτούσε μέ χαμόγελα: «Κοίτα κι άλλο κινεζάκι, στην παρέλαση». Ήταν δυό - τρία κινεζάκια, αγοράκια αυτά, πού έκαναν καμαρωτά παρέλαση μέ τά σχολεία τους.

Αυτό δέν είναι προσηλυτισμός. Αυτό είναι προσανατολισμός.

Συνάντησα τίς προάλλες στόν δρόμο μιά γνωστή μου κυρία γύρω στά έξήντα. Καιρό ήθελα νά

τή ρωτήσω πώς άρχισε τώρα τελευταία νά εκκλησιάζεται.

- Ναι, πηγαίνω στην εκκλησία, έχω πνευματικό και σε λίγες μέρες θά κάνω θρησκευτικό γάμο στην κόρη μου μετά από είκοσι χρόνια πού είχε κάνει πολιτικό.

- Πώς; Σου μίλησε κάποιος, διάβασες κάτι;

- Όχι, απ' αυτά πού μάς έλεγαν οί δάσκαλοι στό σχολείο.

- Μά, αυτά ήταν πριν από πενήντα χρόνια.

- Ναι, πραγματικά, πριν από πενήντα χρόνια, αλλά ποτέ δέν τά ξεχάσα και τώρα ήρθε ή ώρα.

Αυτό δέν είναι νοσταλγία. Αυτό είναι μυσταγωγία.

Κι αυτά όλα δέν είναι θεωρία ούτε προπαγάνδα ούτε ιδεολογία. Αυτά είναι παιδεία. Η παιδεία των Έλλήνων. Πού δέν είναι γράμμα πού σκοτώνει αλλά πνεύμα πού ζωοποιεί. Ένα πολύτιμο κοίτασμα στά θεμέλια της ανθρώπινης ύπαρξης.

Γιατί ανύσταχτοι πάνω απ' αυτήν την παιδεία, πάνω απ' τίς ψυχές δασκάλων και μαθητών φρουρούν προστάτες 1.600 και πλέον χρόνια τρεις μέγιστοι: Μέγας Βασίλειος, Γρηγόριος ό Θεολόγος, ιερός Χρυσόστομος. Μέγιστοι, άθάνατοι, άξεπέραστοι!

Ό Έλληνας αυτήν την παιδεία έχει. Αυτό είναι πού έχει. Και για τή νέα χρονιά, τώρα πού ό καιρός είναι λίγος κι οί μέρες πονηρές, ή ήχώ κι οί απόηχοι πού φτάνουν από παντού λένε μόνο ένα: «κράτει ό έχεις». Μέ νύχια και μέ δόντια.

Z.T.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΕΣ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΕΙΑ

Οι Τρεῖς Ἱεράρχες ἔχουν ἀποβληθεῖ ἀπό τά σχολεῖα μας ὡς ἀνεπιθύμητοι! Καί εἶναι ἀνεπιθύμητοι ὡς προκλητικοί, ἄν καί παρῆλθαν 1.600 καί πλέον ἔτη ἀπό τήν κοίμησή τους. Προκαλοῦν ἐμᾶς τοὺς ἀνερμάτιστους καί ἀνεπαρκέστατους. Εἴμαστε ἀνερμάτιστοι, καθὼς ἔχουμε ἀποβάλει κάθε πίστη καί ἰδεολογία. Ὁ πρακτικός ὕλισμός ἔχει σαρώσει τίς ὑπάρξεις μας καί οἱ ἰδεολογίες ἔχουν σαρωθεῖ μετά τήν παταγώδη ἀποτυχία νά ἐμπνεύσουν ἕναν ἀγώνα γιά καλύτερο κόσμο. Γι' αὐτό καί κάποιοι φιλόσοφοι γράφουν γιά τό πέρασμα στήν μεταἰδεολογική ἐποχή. Θεωρῶ ὅτι αὕτη εἶναι συνάμα καί μεταχριστιανική ἐποχή, καθὼς ὁ εὐαγγελικός λόγος λοιδορεῖται, περιφρονεῖται καί πολεμᾶται στό ὄνομα δήθεν τῆς προοδευτικότητος. Πίσω ἀπό αὐτή καλύπτεται ὁλοένα καί περισσότερο ἡ γνωστική ἀνεπάρκεια αὐτῶν πού στρογγυλοκάθισαν στοὺς θώκους ἐξουσίας καί δέν ἔχουν ἄλλο ἐνδιαφέρον παρά νά ἀσκοῦν τήν ἐξουσία μέ ὁποιοδήποτε τίμημα σέ βάρος τῆς συνείδησής τους καί τῶν λαῶν πού διαφεντεύουν. Καί ὁ λόγος εἶναι ἀπλός. Ἔχουν ἀπωλέσει παντελῶς τά δύο κύρια στοιχεῖα τῆς παιδείας: ἦθος καί φρόνημα.

Οἱ τρεῖς μέγιστοι φωστῆρες μέ τήν ἄσκησι, ὡς ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τόν φωτισμό καί τή θέωσι, ἔδειξαν θαυμαστή συνέπεια λόγων καί ἔργων. Ἀναλώθηκαν γιά τόν συνάνθρωπό τους, τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἀποβάλλοντας τό φορτίο τῆς ὕλικῆς περιουσίας καί αἰρόμενοι ἐπάνω ἀπό τήν ἐπιθυμία τῆς κοσμικῆς δόξας, ὥστε νά ἔχουν τό ψυχικό σθένος νά συγκρούονται μέ τοὺς ἰσχυροὺς τῶν ἡμερῶν τους. Διέθεταν σέ μεγάλο βαθμό ἐκκλησιαστικό ἦθος καί φρόνημα.

Οἱ χριστιανοί μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου καταστάθηκαν χαλαροί περί τήν πίστη, ἰδιαίτερα στή Δύση, ἐνδίδοντας σέ ποικίλους πειρασμούς καί ἀλλοιώνοντας τόν εὐαγγελικό λόγο. Γι' αὐτό καί ἔδειξαν ἀκραία τήν περιφρόνησι πρὸς τοὺς ὑπόδουλους Ρωμηούς, τοὺς ὀρθόδοξους χριστιανούς, πού ὑπέφεραν τά πάνδεινα ὑπὸ φρικτὸ ζυγὸ δουλείας καί ὅμως ὑπέμεναν μὴ ὑποκύπτοντας στό δέλεαρ πρὸς ἐξισλαμισμό. Τά παιδιά τῶν ὑποδούλων ἔπρεπε νά ξενιτευτοῦν στή Δύση γιά νά ἀποκτήσουν κλασικὴ παιδεία. Πολλοὶ φοιτητές κατὰ τήν πρώτην «Αναγέννησι» δέν ἔλαβαν πτυχίο, ἐπειδὴ

ἀρνήθηκαν νά ὑποταχθοῦν στό παπικό δόγμα. Ἡ πίστη εἶχε σφυρηλατηθεῖ κάτω ἀπό τίς δοκιμασίες καί δέν ἦταν εὐκολο νά τήν ἀπεμπολήσουν. Ἀργότερα, κατά τήν ἐποχή τοῦ «Διαφωτισμοῦ», ὅταν ὁ λίβας τῆς ἀθεΐας σάρωνε τή Δύση, ὅπου εἶχε στρεβλωθεῖ ὁ εὐαγγελικός λόγος καί εἶχε στραγγαλισθεῖ ἡ ἐλευθερία τοῦ προσώπου, ΟΥΔΕΙΣ Ρωμηός ἀσπάστηκε τό ὑλιστικό κοσμοεἶδωλο! Βέβαια κάποιοι ἀστόχησαν κατά τήν παράδοση. Μεταξύ αὐτῶν σηματοφόρος ὁ Κοραῆς. Οἱ μαθητές του ὑπῆρξαν οἱ εὐνοούμενοι τῶν ἰσχυρῶν «προστατῶν» μας, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐγκατέστησαν σέ θώκους, προκειμένου νά ἐργαστοῦν μέ ζήλο γιά τήν κατεδάφιση τῆς παράδοσης τοῦ πονεμένου λαοῦ μας, πού συνέχισε νά ὑποφέρει κάτω ἀπό ἄλλου εἶδους δουλεία πλέον. Ἦταν αὐτοί πού ἤλθαν νά μᾶς ξεστραβώσουν κατ' ἐντολή τῆς «ἀκαθαρσίας τῆς Εὐρώπης», ὅπως γράφει ὁ Μακρυγιάννης.

Ὁ λαός ἄντεξε 150 ἔτη στήν πίεση αὐτῆ ἀποχριστιανισμοῦ καί ἀφελληνισμοῦ χωρίς ἰσχυρή τή συμπαράσταση τῶν πνευματικῶν του ἡγετῶν. Δέν τόν λύγισε ἡ φτώχεια, στήν ὁποία ἦταν συνηθισμένος, ἀλλά ἡ εὐμάρεια τῶν τελευταίων δεκαετιῶν. Καί ἔγινε γραικύλος (παπαδιαμάντειος χαρακτηρισμός). Περιφρονεῖ, λοιπὸν καί πολεμᾷ τήν πίστη του, τήν πατρίδα του, τόν θεσμό τῆς οἰκογένειας. Καί μέ τή στάση του αὐτῇ προσδοκᾷ καλύτερο μέλλον! Αὐτὴ εἶναι ἡ τραγωδία τοῦ Νεοέλληνα.

Τελευταῖα, μέ ἀπόφαση τοῦ ἁρμοδίου ὑπουργείου παύει νά εἶναι ὑποχρεωτική ἡ παρουσία τῶν μαθητῶν στή σχολικὴ γιορτὴ πρὸς τιμὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἀλλά, διερωτῶμαι, γίνεται γιορτὴ τὴν ἡμέρα αὐ-

τὴν στὰ σχολεῖα; Ὑπάρχουν ἀκόμη σύλλογοι διδασκόντων στοὺς ὁποίους λαμβάνεται κατὰ πλειοψηφία ἀπόφαση νά γίνει γιορτὴ; Καί ὑπάρχουν διδάσκοντες πρόθυμοι νά κουραστοῦν νά ἐτοιμάσουν; Τότε ὑπάρχει ἐλπίδα!

Πολύ φοβοῦμαι ὅτι τό ὑπουργεῖο ἔλαβε ἀπόφαση ἐπιβολῆς ποινῆς μετὰ θάνατον. Ἐπὶ δεκαετίες, κατὰ τὴ μεταπολίτευση, τὰ Συμβούλια τῶν Ὁμοσπονδιῶν τῶν ἐκπαιδευτικῶν δέν κρύβουν τίς ἀντιεκκλησιαστικές καί ἀντεθνικές τους ἀπόψεις προσφέροντας στήριγμα στοὺς ἀποδομητές τῆς παιδείας μας. Ἀπὸ κεκτημένη ταχύτητα οἱ σήμερα κρατοῦντες δέν ἔχουν ἀντιληφθεῖ ὅτι τό ἔργο ἔχει ἀχθεῖ εἰς πέρας!

Ἐπιχαίρουν, ἐπειδὴ κατάφεραν ἐπιτέλους νά θέσουν τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες στήν ἀποθήκη τοῦ μουσείου τῆς ἐκπαίδευσης. Τώρα προέχει νά καταστεῖ οὐσιαστικός ὁ τομέας τῶν θρησκευμάτων, καθὼς οἱ κρατοῦντες στὴ διεθνή σκηνὴ ἔχουν δώσει ἐντολὴ γιά τὴν καλλιέργεια τοῦ ἰδεολογήματος τῶν ἀνοικτῶν καί πολυπολιτισμικῶν κοινωνιῶν. Γιατί νά διδαχθεῖ ὁ ἄδολος μαθητὴς τό ὑψηλὸ φρόνημα τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας; Καλὸ εἶναι νά ἀποκτήσει γνώσεις παντοειδεῖς, ἀφοῦ θεωρεῖται ὅτι αὐτές ἀποτελοῦν προϋπόθεση ἐπαγγελματικῆς ἐπιτυχίας. Μάλιστα διατείνονται ὅτι οἱ γνώσεις γιά τίς θρησκείες τῶν ἄλλων λαῶν συμβάλλουν στήν κατανόηση αὐτῶν καί στήν εἰρηνικὴ συνύπαρξη! Ἀλλά εἶναι οἱ λαοὶ πού κηρύσσουν τοὺς πολέμους ἢ αὐτοὶ πού κατέχουν στό ἔπακρο τίς γνώσεις καί τὴν ψυχολογία τῶν μαζῶν;

Ἀπ. Παπαδημητρίου

Προσεγγίσεις στην Παλαιά Διαθήκη

Ἡ κλήση τοῦ Γεδεών

Τό βιβλίον τῶν Κριτῶν καλύπτει μία περίοδο περίπου τριακοσίων ἐτῶν, ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυή μέχρι τίς μέρες τοῦ Σαμουήλ, ὁ ὁποῖος πιθανόν εἶναι ὁ συγγραφέας του.

Μετά τόν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυή, ὁ Θεός δέν ὄρισε νέο ἡγέτη γιά τόν λαό τοῦ Ἰσραήλ· τόν ἄφησε ἀνθρωπίνως ἀκυβέρνητο. Ὑπῆρχαν μόνο τοπικές ἀρχές, κάτι ἀνάλογο μέ τούς σημερινούς νομάρχες καί τά δημοτικά συμβούλια.

Σύνταγμα στό πρωτότυπο αὐτό πολιτευμα ἀποτελοῦσαν οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Συχνά ὅμως οἱ Ἰσραηλῖτες παρεκτρέπονταν. Καταπάτησαν ἀρχικά τήν ἐντολή πού ἔλαβαν νά ἐξοντώσουν, μετά τήν εἰσοδό τους στήν γῆ τῆς Παλαιστίνης, ὅλους τούς ντόπιους πληθυσμούς καί νά ὀλοκληρώσουν τήν κατάκτησή της. Ἄλλους λαούς τούς ὑποδούλωσαν καί ἄλλους τούς ἄφησαν νά ζοῦν ἐλεύθερα. Ἡ συνύπαρξη ὅμως μέ τούς εἰδωλολάτρες τούς παρέσυρε πολλές φορές στήν εἰδωλολατρία καί στήν διαφθορά.

Τό ἀποτέλεσμα ἦταν, καθώς ἀπομακρύνονταν ἀπό τόν Θεό, νά χάνουν καί τήν πολύτιμη προστασία του. Τότε ξένοι καί ντόπιοι πληθυσμοί ἐξαπέλυαν ἐπιθέσεις ἐναντίον τους, τούς κατακτοῦσαν καί τούς ἐπέβαλλαν σκληρές φορολογίες.

Ὅταν τά φοβερά δεινά ἔφερναν τόν λαό σέ συναίσθηση καί μετάνοια, ὁ μακρόθυμος Θεός ἔδειχνε πάλι ζωντανή τήν παρουσία του. Ἐπέλεγε κάποιο πρόσωπο μέ πίστη δυνατή καί τοῦ ἀνέθετε νά ἐκδιώξει τούς ἐχθρούς στρατολογώντας προσωρινά ὅσους Ἰσραηλῖτες ἤθελαν νά πολεμήσουν στό πλευρό του.

Τά πρόσωπα αὐτά πού κατά καιρούς ὁ Θεός ἐπέλεξε ὀνομάζονται «κριτές», διότι στή συνέχεια «ἐκρῖναν» τόν λαό τοῦ Ἰσραήλ, ἀσκοῦσαν δηλαδή δικαστική ἐξουσία, δίχως ὅμως ἀνάμειξη σέ κανέναν ἄλλον τομέα κρατικῆς ὀργάνωσης.

Στήν περικοπή πού παρατίθεται παρακολουθοῦμε πῶς ὁ Θεός κάλεσε τόν Γεδεών, ἀπό τή φυλή τοῦ Μανασσή, νά σώσει τούς Ἰσραηλῖτες ἀπό τήν καταδυνάστευση τῶν Μαδιανιτῶν.

Κριτές 6,11-16

Κείμενο

11. Καὶ ἦλθεν ἄγγελος Κυρίου καὶ ἐκάθισεν ὑπὸ τὴν τερέμινθον τὴν ἐν Ἐφραθὰ τὴν Ἰωὰς πατὴρ τοῦ Ἑσδρί, καὶ Γεδεὼν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ραβδίζων σίτον ἐν ληνῷ, εἰς ἐκφυγεῖν ἀπὸ προσώπου τοῦ Μαδιάμ.

12. Καὶ ὤφθη αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Κύριος μετὰ σοῦ, ἰσχυρὸς τῶν δυνάμεων.

13. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν Γεδεὼν· ἐν ἐμοί, Κύριέ μου, καὶ εἰ ἔστι Κύριος μεθ' ἡμῶν, εἰς τί εὗρεν ἡμᾶς τὰ κακά ταῦτα; καὶ ποῦ ἐστι πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ἃ διηγῆσαντο ἡμῖν οἱ πατέρες ἡμῶν λέγοντες, μὴ οὐχὶ ἐξ Αἰγύπτου ἀνήγαγεν ἡμᾶς Κύριος; καὶ νῦν ἐξέρριψεν ἡμᾶς καὶ ἔδωκεν ἡμᾶς ἐν χειρί Μαδιάμ.

14. Καὶ ἐπέστρεψε πρὸς αὐτόν ὁ ἄγγελος Κυρίου καὶ εἶπε· πορεύου ἐν τῇ ἰσχύϊ σου ταύτῃ καὶ σώσεις τὸν Ἰσραὴλ ἐκ χειρὸς Μαδιάμ· ἰδοὺ ἐξαπέστειλά σε.

15. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν Γεδεὼν· ἐν ἐμοί, Κύριέ μου, ἐν τίνι σώσω τὸν Ἰσραὴλ; ἰδοὺ ἡ χιλιὰς μου ἠσθένησεν ἐν Μανασσῇ, καὶ ἐγὼ εἰμι μικρότερος ἐν οἴκῳ τοῦ πατρός μου.

16. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ ἄγγελος Κυρίου· Κύριος ἔσται μετὰ σοῦ, καὶ πατάξεις τὴν Μαδιάμ ὥσει ἄνδρα ἓνα.

Μετάφραση

11. Ἦλθε ἄγγελος Κυρίου καὶ κάθισε κάτω ἀπὸ μιά τερέμινθο στὴν πόλη Ἐφραθά, ποῦ ἀνῆκε στὸν Ἰωὰς, ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ Ἑσδρί. Ὁ Γεδεὼν, ὁ γιὸς του, ράβδιζε σιτάρι στό πατητήρι, γιὰ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τό βλέμμα τῶν Μαδιανιτῶν.

12. Σ' αὐτόν, λοιπόν, ἐμφανίσθηκε ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε: «Ὁ Κύριος ὁ παντοδύναμος εἶναι μαζί σου!».

13. Ὁ Γεδεὼν τοῦ ἀπάντησε: «Μαζί μου, κύριε μου; Μὰ ἂν εἶναι ὁ Κύριος μαζί μας, γιατί μᾶς βρῆκαν αὐτές οἱ συμφορές; Ποῦ εἶναι ὅλα ἐκεῖνα τὰ θαυμαστά ἔργα του, τὰ ὁποῖα μᾶς διηγήθηκαν οἱ πατέρες μας; Μήπως ὁ Κύριος δέν μᾶς ἀνέβασε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο; Τώρα ὅμως μᾶς ἀπέρριψε καὶ μᾶς παρέδωσε στά χέρια τῶν Μαδιανιτῶν».

14. Στράφηκε σ' αὐτόν ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε: «Πήγαινε μέ τὴ δύναμη αὐτὴ ποῦ ἔχεις καὶ θὰ σώσεις τοὺς Ἰσραηλῖτες ἀπὸ τὴν ἐξουσία τῶν Μαδιανιτῶν. Νά, ἐγὼ σέ ἐξαποστέλλω!».

15. Καὶ εἶπε σ' αὐτόν ὁ Γεδεὼν: «Ἐγώ, κύριέ μου; Καὶ πῶς θὰ σώσω τὸν Ἰσραηλιτικό λαό; Δές, ἡ πολυάριθμη γενιά μου ἀπὸ τὴ φυλὴ Μανασσῇ λιγότεψε· κι ἐγὼ εἶμαι ὁ μικρότερος στὴν οἰκογένεια τοῦ πατέρα μου».

16. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου: «Ὁ Κύριος θὰ εἶναι μαζί σου. Θὰ χτυπήσεις τοὺς Μαδιανῖτες σάν νὰ εἶναι ἓνας ἄνθρωπος».

Κατάπληξη προκαλεῖ ἡ πίστη τοῦ Γεδεών, διότι ἡ οἰκογένειά του ἦταν ἀπό τούς πῖο μεγάλους ἀποστάτες καί ἐξωμότες τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ πατέρας του ἦταν σπουδαῖο στέλεχος τῆς θρησκείας τοῦ Βάαλ. Στό κτῆμα του εἶχε ἱερό καί ἄλλος ἀφιερωμένα στόν Βάαλ. Αὐτό πού συνέβη μέ τόν Γεδεών εἶναι κάτι ἀντίστοιχο μέ τό νά ἐκλέξει ὁ Κύριος τόν γιό ενός μουφτῆ, γιά νά τόν στείλει νά φωτίσει καί νά στηρίξει τούς ὀρθοδόξους!

Ἀρχικά, βέβαια, ὁ Γεδεών φάνηκε διστακτικός. Ὅλοι οἱ ταπεινοί ἄνθρωποι, ὅταν τούς ἀναθέτουν ἕνα σπουδαῖο καθῆκον, ἀντιδρῶν συνήθως ὅπως ὁ Γεδεών. Ἡ πεποίθηση ὅτι κάποιος ἄλλος ἔχει περισσότερα προσόντα, καθώς καί ἡ συναίσθηση τῆς ἀναξιότητός τους μπροστά στήν ὑψηλή ἀποστολή γεννᾷ μέσα τους εὐλογους δισταγμούς. Τελικά, ὅμως, ὁ πόθος καί ἡ ἀγάπη τους πρὸς τόν Θεό, ἡ πίστη τους καί ἡ διάθεσή τους νά ὑπακούσουν στό θέλημα του τούς ὠθεῖ νά παραδοθοῦν ἀπόλυτα στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ καί νά ἀνλάβουν ὅ,τι τούς προστάζει.

Στέργιος Ν. Σάκκος

Ἀσίγαστος πόθος λατρείας

Ἱ. Μ. Ἀγ. Διονυσίου, Ἄγ. Ὁρος

Στή γήινη σφαῖρα μας ἡ ροή τοῦ χρόνου εἶναι συνυφασμένη μέ τή φθορά καί τή ματαιότητα. Ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός ὅμως ἔρχεται νά ἀνακαινίσει τή διάσταση τοῦ χρόνου, ἐλευθερώνοντάς την ἀπό τή συμβατικότητα καί τήν παρακμή. Ἡ Ἐκκλησία μας μέσα στά ἱερά της Μυστήρια ἀποδεσμεύει τόν φθαρτό ἄνθρωπο ἀπό τήν καταδυνάστευση τοῦ χρόνου ἐνώνοντάς τον μέ τόν ἀφθαρτο καί ἄχρονο Θεό. Γι' αὐτό καί ἡ συμμετοχή στή θεία λατρεία εἶναι ὁ ἀσίγαστος πόθος ὅλων τῶν εὐλαβῶν ψυχῶν.

Τοῦτος ὁ πόθος φλόγιζε καί τήν ὑπαρξή των δύο ὁμολογητῶν τοῦ Χριστοῦ καθώς ταξίδευαν μέ πλοῖο πού εἶχε προορισμό τή Νικομήδεια στίς ἀρχές τοῦ 4ου αἰώνα. Ἦταν ὁ Κλήμης ὁ πολύαθλος ἐπίσκοπος τῆς Ἀγκυρας, ὁ ἀκάματος ἐργάτης τῆς ἀγάπης. Εἶχε βασανιστεῖ μέ σκληρότητα ἀπό τόν αὐτοκρατορικό βικάριο τῆς Γαλατίας καί εἶχε ὀδηγηθεῖ κατηγορούμενος στή Ρώμη γιά νά δικαστεῖ ἀπό τόν ἴδιο τόν αὐτοκράτορα Διοκλητιανό. Τά ἀφόρητα δεινά δέν μπόρεσαν νά κάμψουν καί νά λυγίσουν τόν Κλήμη, τό κλῆμα πού ἔμενε ὀργανικά ἐνωμένο μέ τήν Ἀμπελο τήν ἀληθινή!

Ταξιδεύοντας δέσμιος γιά τή Νικομήδεια ἔχει συνέκδημο τόν Ἀγαθάγγελο τόν Ρωμαῖο, τόν ζηλωτή μαθητή του. Κοινοί οἱ βασανισμοί, οἱ ἐξευτελισμοί, οἱ κακουχίες. Κοινή κι ἡ λαχτάρα πού καίει στήν καρδιά των δύο πιστῶν δούλων τοῦ Θεοῦ: Νά

βρεθεῖ τρόπος νά συμμετάσχουν στή θεία Λειτουργία, νά λάβουν τό πολύτιμο ὄπλο τους, τήν ἱερή τροφή τῆς θείας Κοινωνίας.

Ἡ ἀνύστακτη ἱκεσία τους γίνεται δεκτή ἀπό τόν Κύριο καί τό καράβι τους ἐκτάκτως προσαράζει στό λιμάνι τῆς Ρόδου. Ἐκεῖ ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλης Φωτεινός μαζί μέ πολλούς χριστιανούς πετυχαίνει νά ἐξασφαλίσει ἄδεια ἀποβίβασης γιά τούς μάρτυρες. Ὡς πολύτιμο θησαυρό παραλαμβάνουν οἱ χριστιανοί τούς δύο μαρτυρικούς ἀδελφούς καί συνάσσονται στήν πύθ ἱερή σύναξη, στήν ἀκένωτη πηγή τῶν θείων θησαυρισμάτων, στήν τέλεση τῆς θείας Λειτουργίας. Ὁ ἀπλός καί ἀπέριττος τόπος τῆς λατρείας σ' αὐτή τή θεία Λειτουργία ἔχει στολίδι ἀτίμητο τούς ζῶντες μάρτυρες καί φῶς λαμπρό τόν πόθο γιά τή θεία λατρεία πού ἔκαιγε σάν λαμπάδα μέσα στίς ψυχές τους.

Οἱ δύο Ἅγιοι ἔμελλαν ὕμνους στόν ζωντανό Θεό φέροντας πάνω τους τά στίγματα τῆς ὁμολογίας τοῦ ὀνόματός του. Ἐξάισια εἰκόνα πού χαμήλωσαν οἱ ἄγγελοι νά δοῦνε καί νά παρασταθοῦν στήν ἱερουργία τοῦ μαρτυρικοῦ ἐπισκόπου. Πολλοί εἶδαν τόν Κλήμη νά καταλάμπεται ἀπό οὐράνιο φῶς καί λάμψη ἀγγελική. Τό θαῦμα αὐτό διαδόθηκε σέ ὅλη τήν πόλη καί συνέρρεε στόν ναό πλήθος λαοῦ, γιά νά λάβει εὐλογία καί θαυμαστή ἴαση ἀσθενειῶν.

Γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ οἱ Ἅγιοι μεταφέρονται στή Νικομήδεια καί ἀπό κεῖ παραδίδονται στόν συναυτοκράτορα Μαξιμιανό. Ὁ ἅγιος Ἀγαθάγγελος ὁδηγεῖται στό μαρτύριο διά ἀποκεφαλισμοῦ καί ὁ μακάριος Κλήμης φυλακίζεται ξανά. Τόν ἀκοίμητο πόθο του γιά τή συμμετοχή στή θεία Λειτουργία ὁ Κύριος τόν

ἐκπλήρωνε μέ θαυμαστό τρόπο κάθε φορά. Τήν ἡμέρα τῶν Θεοφανίων, τήν ὁποία μυστικά ἀλλά πανηγυρικά γιόρταζαν οἱ χριστιανοί, ὁ Ἅγιος προσήλθε στήν ἱερή σύναξη καί ἐνδεδυμένος λευκά ἄμφια τέλεσε τή θεία Λειτουργία καί κοινωνήσε τούς πιστούς, γιά νά ἐπιστρέψει στή συνέχεια στή φυλακή. Λίγες μέρες ἀργότερα, ἐνῶ τελοῦσε καί πάλι τή θεία μυσταγωγία, εἰσῆλθαν οἱ εἰδωλολάτρες στόν ναό καί τόν ἀποκεφάλισαν, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔκλινε τήν κεφαλὴ του πάνω στήν ἁγία τράπεζα, ἐκεῖ πού εἶχε ἀγκυροβολημένη τήν ἐλπίδα του σέ ὅλη τή ζωή του. Ἡ μαρτυρική διωγμένη Ἐκκλησία προσέφερε στόν Δομήτορά της μία ἀκόμα ἁγία σπονδή.

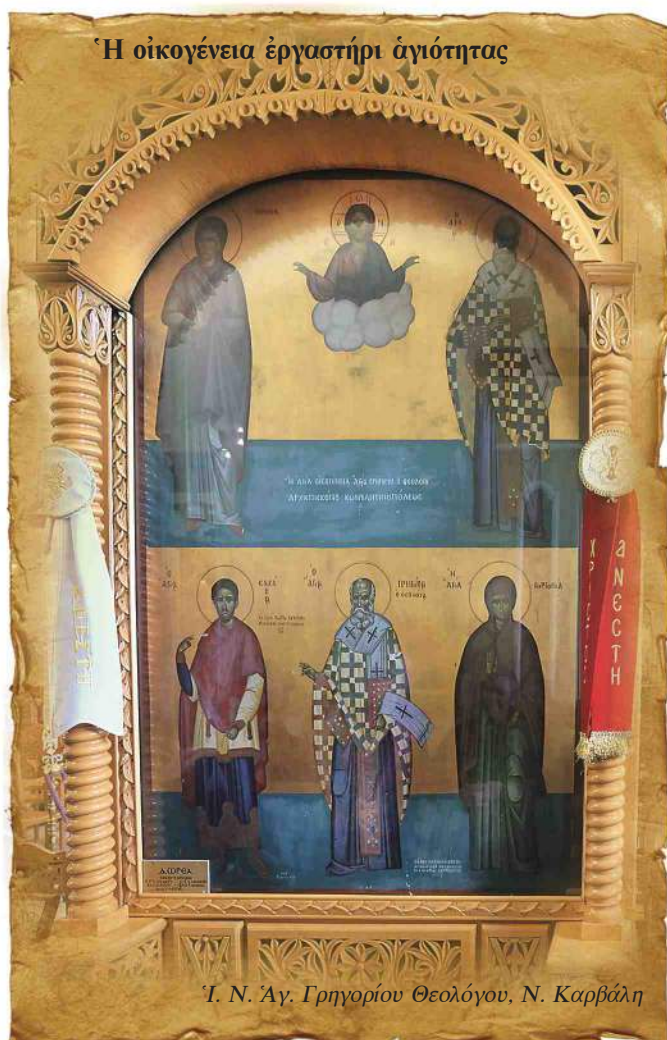
«Τοῦ μαρτυρίου ἀληθῶς τῷ δρεπάνῳ κατατεμνόμενος, σοφὲ ἱεράρχα, ὡς καρποφόρος ἄμπελος ἐξήνθησας, Κλήμη πολύαθλε», ψάλλουμε στίς 23 Ἰανουαρίου πού τιμοῦμε τή μνήμη τοῦ Κλήμεντος ἐπισκόπου Ἀγκύρας καί τοῦ μαθητῆ του μάρτυρα Ἀγαθαγγέλου τοῦ Ρωμαίου.

Στήν ἀένανι πορεία τοῦ χρόνου συμμετέχοντας κι ἐμεῖς στή θεία λατρεία μέ ζέση καί καθαρότητα γινόμαστε συμπολίτες τῶν ἁγίων καί προγευόμαστε τήν ἄχρονη βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἰχνηλάτης

Ἡ οἰκογένεια ἐργαστήρι ἀγιότηας

Ἱ. Ν. Αγ. Γρηγορίου Θεολόγου, Ν. Καρβάλη

Ἡ ἀγία οἰκογένεια τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου

Α΄

Με εἰδική ἀπόφασή της στίς 14/10/ 1998 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀφιέρωσε τή δεύτερη Κυριακή τοῦ Ἰανουαρίου στόν ἑορτασμό τῆς ἀγίας οἰκογένειας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καί τήν καθιέρωσε ὡς προστάτιδα τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας. Πρό-

κειται γιά ἕναν συμβολικό καί συνάμα οὐσιαστικό τρόπο ἀναλόγως πρὸς τό περίσσειμα τῆς πίστεως τοῦ καθενός- μέ τόν ὁποῖο ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξέφρασε τό ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον καί τήν ἀγωνία της γιά τή φυσική, ψυχική καί πνευματική υἰεγία τῆς οἰκογένειας, ἀπό τήν ὁποία ἐξαρτᾶται καί ἡ υἰεγία τοῦ καθενός προσώπου ξεχωριστά.

Ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο ἡ Ἱ.Σ. ἐπέλεξε τή συγκεκριμένη οἰκογένεια εἶναι προφανής: καί τά ὀκτώ γνωστά μέλη της (ἐνδεχομένως νά ὑπῆρχαν καί ἀκόμη δύο ἢ τρεῖς ἀδελφές) κοσμοῦν τά ἀγιολόγια τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλά δέν εἶναι ἡ μόνη. Ὑπάρχει ἕνα πλῆθος ἀγίων χριστιανικῶν οἰκογενειῶν πού συναντᾶ κανεῖς στά συναξάρια. Ἀπό αὐτές ξεχωρίζουν ἀκόμη δύο παρόμοιες οἰκογένειες, ἐμβληματικές σάν ἐκείνη τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐπιστήθιου φίλου τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καί ἡ οἰκογένεια τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, πού ἀναδείχθηκε πρόσφατα μετά ἀπό συντονισμένες ἐνέργειες τοῦ μητροπολίτου Βεροίας. Πενταμελής ἡ πρώτη, ἑπταμελής ἡ δεύτερη, κατατάσσονται ἐπίσης ὀλόκληρες στά ἀγιολόγια τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία μας ἀνέκαθεν ἀντιλαμβάνεται τήν οἰκογένεια ὡς τό κατεξοχήν ἐργαστήρι τῆς ἀγιότηας τῶν μελῶν της, τόν χῶρο ὅπου μυοῦνται στό φρόνημα καί στή ζωή τῆς ἀγιότηας. Ἐπομένως, μέ τήν πράξη της αὐτή θέτει διαχρονικά ἐνώπιον τῶν χριστιανῶν καί εἰδικά τῶν οἰκογενειάρχων μία ἐμφανή πρόκληση: Μέ ποιό τρόπο πέτυχαν ἐκεῖ-

νοι οἱ γονεῖς νά δημιουργήσουν τίς κατάλληλες συνθήκες ἐντός τῆς οἰκογενείας τους, ὥστε νά ἐπιτευχθεῖ τό ἀπόλυτο 100% στήν ἀγιότητα;

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος εἶναι μία ἰδιάζουσα περίπτωση, καθώς περισσότερο ἀπό τούς ἄλλους μέσα στά ἐκτενῆ αὐτοβιογραφικά κείμενά του ἀνοίξε διάπλατα τίς πόρτες καί τά παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ του, γιά νά κατοπτρεύσουμε καί νά διδαχθοῦμε ἀπό τόν τρόπο ζωῆς τῆς ἀγίας οἰκογενείας του. Κάποια ἀπό τά διδάγματα, πού μπορεῖ κανεῖς νά ἀντλήσει, εἶναι τά ἀκόλουθα:

α) Βασικό θεμέλιο τῆς οἰκογένειας ἀναδεικνύεται ὅτι ἀποτελοῦν οἱ δύο αἵτιοι τῆς δημιουργίας - ὑπαρξῆς της: οἱ δύο σύζυγοι καί γονεῖς, ὁ καθένας μέ τόν δικό του μοναδικό, ἀναντικατάστατο καί συμπληρωματικό ὡς πρὸς τόν ἄλλο ρόλο του. Αὐτοῖ ἐμφανίζονται νά ἦταν οἱ ὁδηγοί καί ἡ πυξίδα τῆς πνευματικῆς ἀνάπτυξης καί προόδου τοῦ ἀγίου Γρηγορίου στή χριστιανική ζωή: ἡ προσωπικότητά τους καί ὁ προσωπικός τους ἀγώνας γιά τήν ἀρετή. Τό παρατηρητικό καί διεισδυτικό παιδικό του βλέμμα ἀκτινογραφοῦσε καθημερινά τή συμπεριφορά τους, καταγράφοντας ὅλες τίς κινήσεις τους μέ κάθε λεπτομέρεια. Συσσωρεύθηκαν ἔτσι μέσα του παραστάσεις πού τόν ἐνέπνευσαν νά μιμηθεῖ τό παράδειγμά τους καί νά βαδίσαι τήν ὁδὸ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς μέ πολλή ἐπιτυχία, ὅπως καταδεικνύει ἡ ἱστορία. Πρόκειται γιά μία ἱκανότητα μέ τήν ὁποία εἶναι ἀπό τή φύση της προικισμένη ἡ παιδική ψυχή, ἀφοῦ, ὅπως ἔχει παρατηρηθεῖ σέ σύγχρονες μελέτες, οἱ γνωστικές δυνατότητες βρεφῶν ἡλικίας τριῶν μηνῶν εἶναι τόσο ἀνεπτυγμένες, ὥστε νά μποροῦν μέ ἀσφάλεια καί σταθερότητα νά πραγματοποιοῦν ἀξιολογικές κρίσεις ἠθικῆς φύσεως, νά ἐ-

πιλέγουν δηλαδή τό καλὸ ἀπὸ τό κακό, μέ βεβαιότητα καί συχνότητα ἄνω τοῦ 80%.

Ἄς προσέξουμε, γιά παράδειγμα, τίς λεπτομέρειες μέ τίς ὁποῖες ὁ ἅγιος Γρηγόριος περιγράφει τόν πατέρα του Γρηγόριο: «Ἡ ταπεινοφροσύνη του δέν βρισκόταν στά φορέματά του, ἀλλὰ στήν ἴδια τήν ψυχὴ του. Τό λύγισμα τοῦ τραχήλου, τῆς φωνῆς τό χαμήλωμα, τό σκύψιμο τοῦ προσώπου, τό μάκρος τῆς γενειάδας του, τό ξύρισμα τῆς κεφαλῆς του, ὁ τρόπος τοῦ βαδίσματος, τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά δέν ὑποκρινόταν τήν ταπεινοφροσύνη...». Ἀνάλογη εἶναι καί ἡ περιγραφή τῆς μητέρας του Νόννας: «Ποιὸς καιρὸς ἢ τόπος γιά προσευχή διέφυγε τήν προσοχή της, τήν προσευχή πού ἦταν γι' αὐτὴν ἡ πρώτη ἀπὸ ὅλες κίνηση τῆς ἡμέρας; Ποιὸς σεβάσθηκε τόσο τό χέρι καί τό πρόσωπο τοῦ ἱερέα; Ποιὸς περισσότερο μέ νηστείες καί ἀγρυπνίες ἀφαίρεσε τίς σάρκες ἢ ἔστησε τόν ἑαυτό του ὄρθιο μέ ὀλονύκτιες καί ὀλοήμερες ψαλμωδίες; Ποιὰ ἔγινε καλύτερη συμπαράστατης τῶν χερῶν καί τῶν ὀρφανῶν; Αὐτά λοιπόν τά μικρά ἴσως καί γιά μερικοὺς πιθανόν περιφρονημένα, ἐγὼ τά ἐκτιμῶ, ἐπειδὴ ἦταν εὐρήματα τῆς πίστεως καί τολμήματα πνευματικοῦ ζήλου. Ποτέ δέν ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ της στίς ἱερές συνάξεις καί στοὺς ἱερούς τόπους, ἐκτός ἀπὸ τίς ἀναγκαῖες καί μυστικές ἀναφωνήσεις». Στίς περιγραφές αὐτές εἶναι ἄξιο παρατηρήσεως τό γεγονὸς ὅτι ἐκεῖνο πού ἐντυπώθηκε περισσότερο ἀπ' ὅλα στήν ψυχὴ τοῦ μικροῦ Γρηγορίου ἦταν οἱ πνευματικοὶ ἀγῶνες καί ἡ καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν πού ἀσκοῦσαν οἱ γονεῖς του πρῶτα στὸν ἴδιο τους τόν ἑαυτό καί ἔπειτα στά παιδιὰ τους.

Ἀθ. Παπαρνάκης

Ἡ διπλή Θεραπεία (Λκ 17,12 - 19)

Στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή μελετοῦμε τή θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν ἀπό τό κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο. Δέν εἶναι μία ἡ θεραπεία καί ἕνα τό σημεῖο πού κάνει ὁ Κύριός μας, ἀλλά δύο. Τό ἕνα φαίνεται: θεραπεύει ἀπό τή λέπρα δέκα ἀνθρώπους πού πέφτουν στά πόδια του καί τόν παρακαλοῦν. Τό δεύτερο δέν φαίνεται. Γίνεται μόνο στόν ἕνα λεπρό, στόν εὐγνώμονα, σ' αὐτόν πού ἐπιστρέφει καί εὐχαριστεῖ τόν εὐεργέτη. Σ' αὐτόν ὁ Κύριος λέγει· «Πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε», πού σημαίνει ὅτι τοῦ χαρίζει τή λύτρωση καί τήν αἰωνιότητα. Οἱ ἄλλοι σώθηκαν ἀπό τή λέπρα τοῦ σώματος καί ἔζησαν ὑγιεῖς κάποια χρόνια, ἀλλά ἔμειναν μέ τή λέπρα στήν ψυχή τους. Ὁ ἕνας ἀπό τούς δέκα ὅμως, πού ἦταν μάλιστα καί Σαμαρείτης, θεραπεύθηκε καί ἀπό τήν ἐσωτερική λέπρα, ἀπό τή λέπρα τῆς ψυχῆς του. Γιατί; Διότι πίστεψε, καί ἡ πίστη του φανερώθηκε στήν εὐγνωμοσύνη πρὸς τόν εὐεργέτη πού τόν ἔκανε καλά.

Αὐτό θέλω νά τραβήξει ιδιαίτερα τό ἐνδιαφέρον μας σέ μία ἐποχή πού ἔχουμε πολιτισμό, πού ἔχουμε ἐξέλιξη ἀλλά πού ὁ ἄνθρωπος χάνει τήν ἀνθρωπιά του. Καί χάνει τήν ἀνθρωπιά του καί παύει ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι ἄνθρωπος, ὅταν χάσει τήν εὐγνωμοσύνη. Εἶναι γεγονός ὅτι στήν ἐποχή μας καί ὁ σεβασμός καί ἡ εὐγνωμοσύνη καί οἱ ἄλλες φυσικές ἀρετές, πού εἶναι προϋποθέσεις

τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί τῆς καλλιέργειας, φθείρονται καί καταπίπτουν. Στήν πνευματική τράπεζα οἱ καταθέσεις αὐτές μειώνονται δραματικά. Καί τρέμει κανεῖς, ὅταν σκέφτεται ὅτι θά ἔχουμε μία ἀνθρωπότητα χωρίς ἀνθρωπιά, χωρίς εὐγνωμοσύνη. Εὐγνωμοσύνη πρὸς τούς εὐεργέτες, πρὸς τούς γονεῖς, πρὸς τούς δασκάλους, πρὸς τούς μεγαλυτέρους, πρὸς τούς πνευματικούς πατέρες, πρὸ πάντων δέ εὐγνωμοσύνη πρὸς τόν μεγάλο εὐεργέτη μας, τόν Θεό, τόν πατέρα μας, τόν διδάσκαλό μας, πού μᾶς διδάσκει τίς αἰώνιες ἀλήθειες, τόν Λυτρωτή μας.

Αὐτός ὁ εὐεργέτης περιμένει νά Τόν δοξάσουμε καί νά Τόν εὐχαριστήσουμε μέ λόγια καί μέ ὕμνους, μέ ἀγάπη καί μέ πίστη, μέ ταπείνωση καί μέ ἀγνότητα, διότι ἀκριβῶς ἡ μεγαλύτερη εὐγνωμοσύνη καί ἡ μεγαλύτερη ψαλμωδία καί εὐχαριστία μας πρὸς τόν Θεό εἶναι ἡ ζωὴ μας. Ὅταν ἡ ζωὴ μας εἶναι σύμφωνη μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τότε ἡ ψυχὴ ἐνορχηστρώνεται, ἐναρμονίζεται στήν παγκόσμια χορωδία τῶν ἀγγέλων, πού αἰνοῦν καί εὐλογοῦν τόν Κύριο.

Καί βέβαια πάντοτε μέ ἕνα φρόνημα, ὅτι ὅσο καί ἂν εὐχαριστήσουμε τόν Κύριό μας, ὅσο καί ἂν τόν δοξάσουμε, «οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον», ὅπως ψάλλουμε σέ ἕνα τροπάριο στούς Χαιρετισμούς: «ἰσαρίθμους γὰρ τῇ ψάμμῳ ᾧδᾶς ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν τελοῦμεν

ἄξιον ὧν δέδωκας ἡμῖν».

Στ' ἀλήθεια δέν ξέρω πόσοι καί πόσες φορές σκεπτόμαστε καί μελετοῦμε τό μεγάλο αὐτό χρέος μας πρός τόν Θεό. Ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος μελετώντας τό θέμα αὐτό ἀναφώνησε μέ συντριβή καί κατάνυξη: «ὦ Θεέ μου, πόσο εἶναι τό χρέος μου σέ σένα! Σοῦ χρωστῶ ἕνα σύμπαν, ἕναν ἄνθρωπο καί ἕναν Θεό!».

Γιατί ἕνα σύμπαν; Γιατί ὅλο τό σύμπαν τό ἔκανε ὁ Θεός γιά μένα. Χρωστῶ καί τόν ἑαυτό μου. Γιατί αὐτός μέ ἔπλασε. Ἀλλά δέν χρωστῶ στόν Θεό μόνο ἕνα σύμπαν καί τόν ἑαυτό μου, χρωστῶ καί ἕναν Θεό. Ὑναν Θεό; Ναί, διότι ἕνας Θεός ἔκλινε οὐρανούς, κατέβηκε καί ἔγινε ἄνθρωπος. Καί μόνον αὐτό; Ὡς ἄνθρωπος θυσιάσθηκε καί ἔδωσε τό αἷμα του. Αὐτός πού μέ ἔπλασε θυσιάστηκε γιά νά μέ ἀναπλάσει· αὐτός πού μέ δημιούργησε γιά νά μέ ἀναδημιουργήσει, γιά νά μέ λυτρώσει· «οὕτω γάρ ἡγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω 3,16).

«Θεέ μου, γονατίζω ἀπό τό βάρος τοῦ χρέους μου, πέφτω στά πόδια σου καί σ' εὐχαριστῶ! Ἀλλά καί ὅλη μου ἡ ζωὴ νά σέ εὐχαριστεῖ τίποτε δέν κάνω. Πῶς νά ἀνταποδώσω καί νά ἐξοφλήσω τό χρέος μου; Νά δώσω ἕναν Θεό; Οὔτε νά τό σκεθῶ. Νά δώσω τό σύμπαν; Μά δέν τό θέλεις, θέλεις ἐγώ νά τό ἔχω. Νά δώσω τόν ἑαυτό μου; Ναί, Κύριε, προσφέρω τόν ἑαυτό μου σέ σένα, προσφέρω τά μάτια μου, τά αὐτιά μου, τίς αἰσθήσεις μου, τήν καρδιά μου, τή ζωή μου, τά πόδια. Ναί, Κύριε, τά πόδια μου νά περπατοῦν στόν δικό σου δρόμο· τά χέρια μου νά ἐργάζονται μόνο τά ἔργα πού εἶναι σύμφωνα μέ τίς ἐντολές σου. Τά μάτια μου ὅ,τι καί ἂν βλέπουν, τά ὠραῖα τῆς γῆς, τά ἀγαπητά μου πρόσωπα καί ὅ,τι ἄλλο, νά ἀτενίζουν πίσω καί πέρα ἀπό αὐτά ἐσένα τόν δημιουργό, τόν κυβερνήτη τοῦ παντός. Τά αὐτιά μου, ὅ,τι καί νά ἀκοῦν, νά συλλαμβάνουν τή δική σου φωνή καί νά ἀκοῦν τά δικά σου παραγγέλματα. Ναί, Κύριε, καί ἡ καρδιά μου μέ εὐαισθησία νά αἰσθάνεται καί νά ζη τή ζωντανή σου παρουσία. Καί ζώντας στή ζωντανή σου παρουσία, Κύριε, νά ζῶ τή ζωή σου καί ζώντας τή ζωή σου ἡ ζωή μου νά ἀνήκει σέ σένα».

Εἶναι ἕνα μεγάλο μάθημα νά γνωρίσουμε καί νά ἀναγνωρίσουμε τόν μεγάλο εὐεργέτη, τόν Θεό· νά ἀντιληφθοῦμε τό χρέος πού ἔχουμε σ' Αὐτόν καί νά ἀγωνιστοῦμε νά ἀνταποκριθοῦμε. Γιατί ἐξοφλώντας τό χρέος πρός τόν Θεό, στήν πραγματικότητα εὐεργετοῦμε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας. Ὅταν ὁ πιστός ἀγωνίζεται νά φανεῖ εὐγνώμων πρός τόν Θεό, τότε πραγματικά ἀγιάζει καί ἐξαγνίζει τόν ἑαυτό του. Τελειοποιεῖ καί ὁλοκληρώνει τήν προσωπικότητά του.

Στ. Ν. Σάκκος
(Κυριακή 20/1/1985, Ἱ. Ν. Ἀγίου Μηνᾶ Θεσσαλονίκης)

Ίστορικές μνήμες

Γαλανόλευκη μέ σταυρό

Γενάρης
του 1822. Ή Ήλληική

Έπανάσταση κοντεύει νά κλείσει χρόνο. Παντού οί Έλληνες ξεσηκώνονται καί σηκώνουν μπαϊράκια. Σύμφωνα μέ μαρτυρίες σέ κάθε μικροεξέγερση ύψώνεται καί μία αὐτοσχέδια σημαία, «έν πανίον», ἐπινόηση του κάθε ἀρχηγού ἀνάλογη μέ τό σύνθημα τῆς καρδιάς του πού θέλει νά ἀποτυπώσει στό ἱερό πανί.

Οί περισσότερες σημαίες ἔχουν ὀρισμένα κοινά χαρακτηριστικά. Κάποιες υἱοθετοῦν σύμβολα τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ὅπως εἶναι ὁ φοίνικας πού ξαναγεννιέται ἀπό τίς στάχτες ἢ ἡ ἄγκυρα. Ἄλλα φλάμπουρα ἔχουν πάνω δικέφαλο ἢ μονοκέφαλο ἀετό. Τό σύμβολο ὅμως πού κυριαρχεῖ εἶναι ἀναμφίβολα ὁ σταυρός, εἴτε γιατί ἡ Ἐκκλησία ἀποτελοῦσε πάντοτε τόν κυριότερο παράγοντα συσπείρωσης γιά τούς σκλαβωμένους εἴτε γιατί οί ξεσηκωμένοι Έλληνες ὀρίζαν ἐπικεφαλῆς τόν κληρικό τῆς ἐνορίας τους κι ἔπαιρναν γιά ἐπαναστατική σημαία αὐτοῦσιο τό ἱερό λάβαρο του ναοῦ. Γι' αὐτό συχνά εἶχαν πάνω καί τόν Χριστό, τήν Παναγία καί διάφορους ἁγίους.

Ἐπομένως δέν ἐκπλήσσουν οἱ σχετικές μαρτυρίες σέ ἀρκετά δημοτικά τραγούδια κλεφτῶν κι ἀρματολῶν ἤδη ἀπό τόν 17ο αἰώνα. Γιά παράδειγμα στό δημοτικό του μικροῦ Χορμόπουλου (1683) διαβάζουμε: «Φέρουν τά φλάμπουρα ἀ-

νοιχτά μέ τό Σταυρό στή μέση».

Ἀλλά καί στό τραγούδι γιά τόν ἀρματολό Νικολό Τζουβάρρα (1770) ἀναφέρεται: «Εἶχε φλάμπουρο ὁμορφο, κόκκινο καί γαλάζιο, / Μέ τό Χριστό, μέ τό Σταυρό καί μέ τήν Παναγία».

Φτάνουμε λοιπόν στήν Πρωτοχρονιά του 1822 μέ μία ποικιλία ἐπαναστατικῶν σημαίων κατά τόπους. Στήν πρώτη Ἐθνοσυνέλευση ὅμως τίθεται τό θέμα σοβαρά: «Εἶναι ὥρα νά συγκροτήσουμε κεντρική διοίκηση ἐνιαία ἀλλά καί νά ὀρίσουμε ἐπίσημα κοινή σημαία». Δέν δυσκολεύτηκαν τά μέλη στίς συζητήσεις στήν Ἐπίδαυρο νά καταλήξουν.

Φαίνεται πώς πρότυπό τους στάθηκε ἡ αὐτοσχέδια σημαία πού κατασκεύασε ὁ Παπαφλέσσας μετά τήν κατάληψη τῆς Τριπολιτσᾶς τόν Σεπτέμβριο του 1821, σχίζοντας τό ἐσωτερικό μπλέ ὕφασμα ἀπό τό ράσο του καί προσθέτοντας σταυροειδῶς δύο λευκές λωρίδες πού ἔκοψε ἀπό τή φουστάνελα του ὀπλαρχηγού Παναγιώτη Κεφάλαι.

Βέβαια, καί ὁ Παπαφλέσσας πρέπει νά ἦταν ἐπηρεασμένος ἀπό ἕνα παρόμοιο λάβαρο πού ὑψώθηκε τό 1807 στή Μονή Εὐαγγελίστριας στή Σκιάθου στήν εξέγερση τῆς Μακεδονίας. Πρώτη φορά σχεδιάστηκε ἡ ἑλληνική σημαία μέ κυανό φόντο καί λευκό σταυρό καί εὐλογήθηκε ἀπό τόν ἡγούμενο Νήφωνα, ὁ ὁποῖος στή συνέχεια ὀρκισε τούς ὀπλαρχηγούς Κολοκοτρώνη, Μιαούλη, Παπαθύμιου Βλαχάβα, Γιάννη Σταθᾶ, Νικοτσάρα, Τσάμη Καρατάσο, κ.ἄ.

Ἡ Ἐθνοσυνέλευση ἐργάζεται πυρε-

τωδῶς καί συντάσσει σταδιακά τό «Προσωρινόν Πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος», πού ἀποτελεῖ οὐσιαστικά τό πρῶτο ἑλληνικό Σύνταγμα.

Στίς 13 Ἰανουαρίου τοῦ 1822 συντάσσονται οἱ παράγραφοι ρδ' καί ρε'. Πρόκειται γιά τήν πρώτη ἀπόφαση σχετικά μέ τήν ἑλληνική σημαία. Ὅρίζεται νά συμβολίζει «τήν Πάρεδρον τοῦ Θεοῦ Σοφίαν, τήν Ἐλευθερίαν καί τήν Πατρίδα». Καθιερώνονται ἐπίσημα τά χρώματα κυανό καί λευκό καί σύμβολο ὁ σταυρός, ἐνῶ τό Ἐκτελεστικό σῶμα ἀναλαμβάνει νά προσδιορίσει τήν ἀκριβῆ μορφή της.

Τελικά στίς 15 Μαρτίου τοῦ 1822 στήν Κόρινθο ἐκδίδεται ἡ ἀπόφαση 540 τοῦ Ἐκτελεστικοῦ μέ ὑπογραφή τοῦ προέδρου Ἀλέξανδρου Μαυροκορδάτου, ἡ ὁποία περιέχει τίς ἀναγκαῖες περιγραφές καί ἐπεξηγήσεις. Ἡ σημαία θά εἶναι πλέον «τετράγωνον κυανόχρουν, διηρημένον ἐν τῷ μέσῳ δι' ἑνός σταυροῦ λευκοχρόου».

Ἔτσι μπῆκε κι ἐπίσημα πλέον στή ζωή τῆς πατρίδας μας ἡ πολυαγαπημένη γαλανόλευκη, ἡ τόσο συχνά αἵματοβαμμένη. Σήμερα πλέον ὁ λευκός σταυρός βρίσκεται στό πάνω προῖστιο μέρος, μέσα σέ ἕνα κυανό τετράγωνο καί συνοδεύει ἐννιά ἰσοπαχεῖς ὀριζόντιες καί ἐναλλασσόμενες λευκές καί κυανές παράλληλες λωρίδες.

Ἀπό τόν Γενάρη τοῦ 1822 πέρασαν σχεδόν δύο αἰῶνες. Ἔχουν γραφεῖ ἑκατοντάδες κείμενα γιά τή γαλανόλευκη. Ἀναρωτήθηκαν πολλοί γιά τήν ἐπιλογή τῶν χρωμάτων. Ὡστόσο, σέ κανένα ἐπίσημο ἔγγραφο δέν μαρτυρεῖται αἰτιολόγηση γιά τό μπλέ καί τό ἄσπρο, οὔτε γιά τόν σταυρό. Κυκλοφοροῦν βέβαια πολλές

ἐρμηνεῖες, ἄλλες ἀπίθανες κι ἄλλες εὐλογες.

Ἡ πιό διαδεδομένη ἐρμηνεία γιά τίς ἐννιά λωρίδες σχετίζεται μέ τίς ἐννιά συλλαβές τοῦ συνθήματος «ἐλευθερία ἢ θάνατος». Αὐτή τήν ἐκδοχή δέχεται ὡς ἐπικρατοῦσα καί ὁ ἑλληνικός στρατός στό ἐπίσημο βιβλίο τῆς Ἱστορίας του. Ἐξάλου πολλές ἀπό τίς πρόχειρες σημαῖες τῆς ἐπανάστασης ἔφεραν πάνω τους αὐτό τό σύνθημα ἢ τό ἀρχαιοελληνικό «ἡ τᾶν ἡ ἐπὶ τᾶς» ἢ ἀκόμη τό «Νίκη ἢ Θάνατος».

Ὅσον ἀφορᾷ στά χρώματα, στήν Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ ἀναφέρεται πῶς τό μπλέ παραπέμπει στόν οὐρανό καί κατ' ἐπέκταση στόν Θεό πού ἐνέπνευσε τό Ἕθνος, ἄν καί «ἀδύνατο καί ἄοπλο, νά ἀναλάβει καί νά φέρει σέ αἴσιο πέρας τόν ἄνισο ἐκεῖνο ἀγῶνα». Τό λευκό πάλι θεωρεῖται δείκτης τοῦ καθαροῦ, ἁμωμου καί ἀγνοῦ σκοποῦ τῶν Ἑλλήνων, «πού μοναδική τους ἐπιδίωξη ἦταν ἡ ἀπελευθέρωση καί ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ ἔθνους καί ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπό τήν πολύχρονη σκληρή τυραννία».

Μέσα στό πέρασμα τῶν καιρῶν προστέθηκαν πολλά σημαινόμενα πάνω σ' αὐτό τό ἱερό σύμβολο. Προστέθηκε πολύ αἶμα καί ἰδρώτας καί δάκρυ. Προστέθηκαν σελίδες συγκλονιστικοῦ ἡρωισμοῦ πού συνδέονται μέ τήν υπεράσπιση τῆς σημαίας σέ κάθε περίοδο τῆς νεότερης ἐλληνικῆς ἱστορίας. Κι ὅλες αὐτές οἱ πράξεις ἀνδρείας καί αὐτοθυσίας γιά τή σημαία ἀνιχνεύονται πάνω της ἀπό κάθε μάτι πού ξέρει νά διαπερνᾷ τίς ἐννιά γαλανόλευκες λωρίδες καί νά ἀγγίζει ἀναρίθμητες αἵματος ρανίδες.

Ἀγγελικὴ Τσιραμπίδου

«Μέ την ὀρχήστρα τῶν... ματιῶν μου»*

- Κυρία, ἄς μὴν κάνουμε μάθημα σήμερα... πρώτη ὥρα τοῦ 2019... Δέν ἔχουμε ὄρεξη γιὰ μάθημα καί μάλιστα Γλῶσσα!

- Naί, κυρία... ἄς μιλήσουμε σήμερα! Nά πάει καλά ἡ χρονιά!

- Ὡραῖα παιδιά, βιάζομαι νά ἀπαντήσω. Ki ἐγώ σκεφτόμουν νά μὴν ἀκολουθήσουμε σήμερα τό βιβλίο, γιατί βρῆκα ἓνα πολύ ἐνδιαφέρον κείμενο!

- Ἔ, κυρία... ὅλο κάτι βρίσκετε καί πάλι μάθημα κάνετε!

- Ὁχι, ἐπιμένω, σήμερα θά ἔχουμε ἀπλή κατανόηση κειμένου!

- Δηλαδή;

- Ἄν καταλάβετε αὐτά πού λέει τό κείμενο τότε...

- Τό ἐπίπεδο τῆς γλώσσας μας εἶναι ὑψηλό, ἔ;

- Ὁχι... δέν πρόκειται γιὰ ἐπίπεδο γλώσσας. Κάτι ἄλλο θέλω νά βαθμολογήσω σήμερα μέ τό παρόν κείμενο, λέω καί βιάζομαι νά μοιράσω στόν καθένα τό... φύλλο ἐργασίας.

- Θά δουλέψουμε σέ ὁμάδες;

- Ὁχι, αὐστηρά ἀτομικά...

- Μά, κυρία, πετάγεται ὁ Παναγιώτης, τό κείμενο εἶναι γιὰ μουσικούς! «Μέ την ὀρχήστρα τῶν ματιῶν μου!». Τό λέει ξεκάθαρα.

- Μπράβο, Παναγιώτη, τό κατάλαβες. Μόνο πού δέν εἶναι μόνο γιὰ μουσικούς! Τό κείμενο τό ὑπογράφει πράγματι ἓνας σπουδαῖος μουσικός. Ξεκίνησε ἀπό πέντε ἐτῶν αὐτοδίδακτος νά παίζει πιάνο. Τήν ἴδια περίοδο οἱ γιατροί διέ-

γνωσαν ὅτι ἔπασχε ἀπό μυϊκή δυστροφία, μία δύσκολη ἀσθένεια πού παραλύει σιγά σιγά ὅλο τό σῶμα. Λόγω τῶν κινητικῶν δυσκολιῶν πού προέκυψαν ἄρχισε νά ἀσχολεῖται μέ τά ἠλεκτρονικά μουσικά ὄργανα. Στά δέκα του χρόνια δέν μπορεῖ νά περπατήσει καί χρησιμοποιεῖ ἀναπηρικό καροτσάκι. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τή μουσική τόν ὀδηγεῖ νά ἀνακαλύψει τήν ἱκανότητά του στό τραγούδι καί στή σύνθεση. Τό 1994 παίρνει τό πρῶτο βραβεῖο σέ παγκύπριο διαγωνισμό σύνθεσης τραγουδιοῦ. Καί ἀκολουθοῦν πλῆθος διακρίσεις. Σήμερα, τό μόνο πού μπορεῖ νά κινήσει εἶναι τά... μάτια του, ἀφοῦ ἐδῶ καί χρόνια εἶναι καθηλωμένος στό κρεβάτι, ὑποστηριζόμενος ἀπό ἀναπνευστήρα ἐπὶ εἰκοσιτετραώρου βάσεως. Μέ τήν κίνηση τῶν ματιῶν του συνθέτει καί ἐνορχηστρώνει τή μουσική του καί μέ αἰσιοδοξία καί πίστη δοξάζει τόν Θεό, ἀλλά καί ἐμψυχώνει τοὺς γύρω του. Ἄς τόν ἀκούσουμε:

«Πολλές φορές ὀνειρεύτηκα ὅτι εἶμαι μέλος μίας ὀρχήστρας ἢ ὅτι διευθύνω μία ὀρχήστρα. Πρόλαβα νά ἀγγίξω κάποια ὄργανα ἀγαπημένα καί νά παίξω, ὅσο μοῦ ἐπέτρεπαν οἱ δυνάμεις μου, πιάνο, συνθεσαΐζερ, κιθάρα, κρουστά... Ἐδῶ καί πολλά χρόνια μόνο μέ τά μάτια “ἀγγίζω” τά πραγματικά μουσικά ὄργανα καί ἀκούγοντας τίς μελωδίες μου μόνο νοερά μπορῶ νά συμμετέχω στή ζωντανή ἐκτέλεση τῆς μουσικῆς μου. Εὐχαριστῶ τόν Θεό πού, παρά τίς τεράστιες δυσκολίες, μοῦ δίνει τή δύναμη καί τήν ἔμπνευση νά δημιουργῶ καί

νά μοιράζομαι μαζί σας τίς
μελωδίες πού μέ πλημμυρίζουν...».

- Κυρία, αυτό είναι θαύμα! Είναι τόσα
χρόνια καθηλωμένος στο κρεβάτι καί μπο-
ρεῖ νά λέει «εὐχαριστῶ»;

- Ἔχει μεγάλη δύναμη ψυχῆς! Ἐγώ
δέν θά μπορούσα...

- Ἐγώ θά εἶχα παραιτηθεῖ πρό πολ-
λοῦ...

- Κυρία, εἶναι ἐντυπωσιακό, συνεχί-
στε!

«Στά 12-13 ἄρχισα νά συνειδητοποιῶ
καί νά προετοιμάζομαι γιά τό τί θά ἐπα-
κολουθοῦσε. Μέ βοήθησαν πολύ οἱ γο-
νεῖς μου καί ἄλλοι ἄνθρωποι πού ἦταν
κοντά μου, ὅπως τά ἀδελφία μου καί οἱ
φίλοι μου. Εἶχα τήν εὐλογία νά ἔχω τόν
χαρακτήρα πού ἔχω, γιατί ὑπάρχουν γύ-
ρω μας ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ὄντας ὑγιεῖς
καί χωρίς ἰδιαίτερα προβλήματα δέν ἔ-
χουν καθόλου ψυχραιμία καί δέν εἶναι
εὐχαριστημένοι. Πρέπει νά μάθουμε νά
μὴν εἴμαστε κλεισμένοι στά δικά μας, στό
ἐγώ μας καί στούς ἐντελῶς στενοῦς μας
ἀνθρώπους, ἀλλά νά βλέπουμε πió μακρι-
ά. Εἶναι σημαντικό νά νιώθουμε εὐγνωμο-
σύνη γι' αὐτά πού ἔχουμε, γιατί ἄρκετές
φορές θέλουμε περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔ-
χουμε ἢ ἐπιθυμοῦμε νά ἔρθουν ὅλα ὅπως
τά θέλουμε...

Θέλω νά δώσω ἓνα μήνυμα στούς
νέους ἀνθρώπους: Ἡ μουσική ἀνεβάζει

κι ἐξευγενί-
ζει τίς ψυχές! Εἶ-
ναι ἡ πανέμορφη γλῶσσα
πού ἐνώνει τοὺς ἀνθρώπους σ'
ὅλη τή γῆ! Ὁ κόσμος γύρω μας, ἂν ἄ-
φουγκραστοῦμε μέ τήν ψυχή μας, εἶναι
μουσική. Ἀρχιμουσικός ὁ Θεός! Ἀπό Κεῖ-
νον πηγάζει καθετί καλό. Ἡ ἀπόλυτη ὁ-
μορφιά, ἡ ἀπόλυτη ἁρμονία! Κάθε ἄν-
θρωπος κρύβει μέσα του πολλές δυνά-
μεις. Καί ἐσεῖς εἴσατε ἀπό τόν Θεό προ-
ικισμένοι μέ πολλά χαρίσματα. Ἀξιοποιῆ-
στε τα. Μὴν ἀφήσετε τίποτε καί κανένα
νά σταθεῖ ἐμπόδιο στόν δρόμο σας καί
νά γκρεμίσει τά ὄνειρά σας. Μὴν παραι-
τεῖστε μπροστά στίς δυσκολίες. Οἱ δυσκο-
λίες, τά προβλήματα, ὁ πόνος μᾶς κά-
νουν πió δυνατούς κι ὅλα μπορούμε νά
τά ἐπιτύχουμε μέ τή θέληση, τή δύναμη
τῆς ψυχῆς, μέ τήν πίστη στό Θεό!». Στέ-
λιος Πισῆς, Κύπριος μουσικοσυνθέτης.

Σιωπή στήν τάξη. Τά ἐφηβικά μάτια
μένουν ἐκστατικά μπροστά στο θαῦμα τῆς
θέλησης ἐνός νέου ἀνθρώπου!

- Νομίζω πώς ὅ,τι καί νά πῶ θά εἶναι
φτωχό μετά ἀπό αὐτά. Ζητῶ ἀπλά κατα-
νόηση κειμένου, πού θά πεῖ νά κατανοή-
σουμε πού μπορεῖ νά φτάσει ὁ ἄνθρωπος,

όταν, όπως ο Στέλιος, έχει αποφασιστικότητα, πίστη στον Θεό και θέληση για ζωή. Ένας σύγχρονος μαχητής, πού μπορεί να αποτελέσει φωτεινό παράδειγμα και οδοδείκτη για όλους μας. Αν ήθελα να σ'α διαβάσω τό βιογραφικό του, δέν θά μου έφτανε μία σχολική ώρα. Είναι εκπληκτικό πόσο πλούσιο είναι, αφού κατάφερε να συνεργαστεί μέ μεγάλους καλλιτέχνες, ενώ αναγνωρίστηκε και τιμήθηκε πολλάκις... Διαλέγω μόνο μία διάκριση: Τόν 'Ιούνιο του 2005 του απονεμήθηκε τό «Βραβείο Θέλησης» στό πλαίσιο τής διοργάνωσης τών βραβείων «Leaders of the Year Awards 2004 (Κύπρου)», θεσμός πού για πρώτη φορά διεξήχθη στην Κύπρο.

«Βαριέμαι, δέν έχω όρεξη για διάβασμα, δέν μπορώ...». Πόσο συχνά άκούω από τά χείλη σας αυτές τίς κουβέντες... Τί κρίμα πού μάθατε τόσο νωρίς να παραιτείσθε από τήν προσπάθεια, να αφήνετε τόν άγώνα προτού καν ξεκινήσετε. Ο Στέλιος πού... «όρθωσε» τό ανάστημά του στη δυσκολία νομίζω πώς μπορεί να σ'α βοηθήσει να αλλάξετε όπτική... Πόσο θά ήθελα να μπορούσα να απονείμω ένα βραβείο θέλησης και δύναμης ψυχής σέ όλους σας...

«Θέλω, μπορώ, προσπαθώ και νικώ!». Κρατήστε το σαν σύνθημα για μία καλή και εύλογη μένη χρονιά μέ θέληση για άγώνα και δημιουργία... μέ ευγνωμοσύνη στον Θεό για όσα μ'α χαρίζει...

«Καλή χρονιά, Στέλιο! Σέ ευχαριστούμε...», φωνάζουν τά μάτια τών παιδιών πού σκύβουν ξανά στο κείμενο για να τό... κατανοήσουν.

M.E.X.

* Τίτλος τής μεγάλης συναυλίας πού πραγματοποιήθηκε στις 24 Οκτωβρίου 2016 στην Κύπρο, «Στέλιος Πισής - Μέ τήν Όρχήστρα τών ματιών μου», πού μεταφορικά περικλείει τόν τρόπο πού ό βραβευμένος συνθέτης Στέλιος Πισής εργάζεται και δημιουργεί.

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Άδελφότητα

Λ. Κυριακή 15€ * Άνώνυμος 50€.

* Είς μνήμην Σοφίας Σεραφειμίδου: Θ.Π., Α.Σ., Α.Σ., 150€ * Χ.Κ., Σ.Α., 50€ * Θ.Κ., Σ.Ο., 100€.

Γιά τό Περιοδικό

Άντ. Παῦλος 10€ * Δρ. Στυλιανή 10€ * Άνώνυμη 10€ * Άνώνυμος 10€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

Δ.Ν. 150€ * Κ.Δ. 60€ * Κ.Ν. 1.400€ * Κ. Ρ. 10€ * Κ.Χ. 200€ * Όμάδα άνδρων «Άγιος Φιλήμων» 155€ * Π.Α. 100€ * Π.Γ 600€ * Σ.Α. 100€ * Τ.Ζ. 1.400€ * Άνώνυμος, είς μνήμην 'Ηλία Νικολαΐδη, 300€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

'Ελευθεριάδου 'Ιφιγένεια, είς μνήμην 'Ιωάννου 'Ελευθεριάδη και Σωτηρίας Σεραφειμίδου, 100€ * Μπακαγιάννη Όλγα 250€ * Πύρζας Κωνσταντίνος 50€.

Γιά τίς Φυλακές

Άνώνυμος 150€.

Μονόχνοτος

Σάν χθές ήταν πού άναψαν τό δέντρο στην πλατεία. Σάν χθές περίμενε νά έρθουν τά Χριστούγεννα, οί διακοπές, οί γιορτινές οί μέρες.

Παρακολουθοῦσε τή μάνα του πού μάζεψε τά χριστουγεννιάτικα στολίδια καί τόν έπιανε μιά τέτοια μελαγχολία πού δέν λέγεται. Μέχρι τώρα νόμιζε πώς μόνο τά κορίτσια μελαγχολοῦν, μά τώρα καταλάβαινε πώς ή έφηβεία δέν χαρίζεται οὔτε στά άγόρια. Καλύτερα νά ξεδινε στον ύπολοιστή του.

- Δῶσε μου ένα χέρι, παιδάκι μου, άκουσε τή μητέρα του νά τόν παρακαλάει. Μαζί τά στολίσαμε!

- Άλλο στολίζω κι άλλο ξεστολίζω, μαμά!

Ή Δήμητρα σταμάτησε γιά μιά στιγμή καί τόν κοίταξε. Τόν τελευταίο καιρό δέν αναγνώριζε τόν Στέφανό της. Δέν είπε όμως τίποτα. Άνοιξε τή μεγάλη κούτα καί προσπάθησε μόνη της νά βάλει μέ τάξη μέσα τό μαζεμένο δέντρο. Σηκώθηκε ό Στέφανος άναστενάζοντας.

- Άχ, βρέ μαμά, γιατί όλα τά όμορφα νά τελειώνουν τόσο γρήγορα;

Κοίταξε μέ άγάπη τό μοναχοπαίδι της ή Δήμητρα καί τοῦ χαμογέλασε μέ κατανόηση.

- Στέφανε, παιδί μου, καί πέρσι τόσο

κράτησαν οί διακοπές τῶν Χριστουγέννων, μά δέν παραπονέθηκες όταν τελείωσαν οὔτε μελαγχόλησες. Πέρσι, θυμάμαι, τραγουδοῦσες τό «Άγια Νύχτα» κι όταν άνεβάσαμε τό δέντρο στό πατάρι. Φέτος οὔτε τή μέρα τῶν Χριστουγέννων δέν τό τραγούδησες. Άλλαξες, γιέ μου! Άλλαξες πολύ.

Κοίταξε ξαφνιασμένος τή μάνα του ό Στέφανος.

- Μεγάλωσα! είπε μόνο καί κατέβασε τά μάτια του στή γῆ.

- Ναί, μεγάλωσες! κούνησε μέ συγκατάβαση τό κεφάλι ή Δήμητρα. Μεγάλωσες κι οί φίλοι σου μέινανε μικροί!

Κοκκίνισαν τά μάγουλα τοῦ Στέφανου καί δίχως νά πει άλλη κουβέντα κλείστηκε στό δωμάτιό του. Οί φίλοι του! Τά άδέλφια του πές καλύτερα...

«Άσ' τους αυτούς, είναι μονόχνοτοι», τοῦ είπε ό Βαγγέλης πού στην Γ' Λυκείου κόντευε νά μέινει άπό άπουσίες. Έρχότανε κάθε μέρα στό σχολείο τή δεύτερη ή καί τήν τρίτη ώρα μέ έναν καφέ στό χέρι καί δέν τοῦ καιγότανε καρφή γιά τό μάθημα.

«Ρέ σύ, ξέρεις ποῦ πουλάνε καφέδες;», τόν εἰρωνεύτηκε μιά μέρα πού τόν είδε νά κάθεται μόνος του σ' ένα παγκάκι στην αὐλή, τήν ώρα πού εκείνος έμπαινε γεμάτος άέρα μέ τόν καφέ στό χέρι.

Δίχως νά τό καταλάβει ὁ Στέφανος ἄρχισε νά ξεμακραίνει ἀπό τούς φίλους του. Ἀπό τά παιδιά πού ἀπό μωρά πήγαιναν μαζί στήν ἐκκλησία καί στό κατηχητικό. Μέ τόν Βαγγέλη δέν ἔκανε παρέα γιατί πίστευε πώς ἦταν μπλεγμένος μέ πολλά. Μά ἔπαψε πιά νά κάνει παρέα καί μέ τούς «μονόχοντους». Τούς ἀπέφευγε ὅσο μπορούσε πιά διακριτικά. Καί στό τέλος ἔμεινε μόνος του! Πέρασε καί τίς δεκαπέντε μέρες ὅλες τίς ἐλεύθερές του ὥρες μπροστά στόν ὑπολογιστή. Ἦκανε δεκάδες φίλους στό φέισμπουκ καί ἀνέβασε ἕνα σωρό φωτογραφίες. Οἱ περισσότερες ἀνάμεσα στούς μονόχοντους παιδικούς του φίλους. Ὅσο κι ἄν ἔφαχνε φωτογραφίες του χωρίς αὐτούς, δέν μπορούσε νά βρεῖ.

Τί τοῦ ἦρθε καί ἀνέβασε τή φωτογραφία μέ τούς φίλους του μαζεμένους ὅλους γύρω ἀπό τό χριστουγεννιάτικο δέντρο τους τή μέρα τῆς γιορτῆς του; Ἦμεινε ὦρα πολλή νά κοιτάει τά γελαστά τους πρόσωπα. Πόση ἀγάπη τοῦ ἔδειξαν ἐκείνη τή μέρα! Καί θυμᾶται, σάν φύγανε, εἶπε στούς γονεῖς του πώς ὁ Θεός μπορεί νά τοῦ στέρησε τή χαρά νά ἔχει ἀδέλφια, μά τοῦ χάρισε αὐτούς τούς φίλους πού τοῦ κάλυψαν πλήρως αὐτή τήν ἀνάγκη.

Ὁ Γιῶργος, ὁ Νίκος, ὁ Στέλιος, ὁ Ἀντώνης, ὁ Σταῦρος, ὁ Ἄρης, ὁ Θανάσης, ὁ Γιάννης κι ὁ Παῦλος μέ τήν κιθάρα...

Ξάφνου τά μάτια του πέσανε πάνω στό σχόλιο πού ἔκανε ἕνας ἀπό τούς ἠλεκτρονικούς του φίλους.

«Εἶσαι πολύ τυχερός, φίλε μου, πού ἔχεις τόσους φίλους νά σέ ἀγαποῦν καί νά σέ γιορτάζουν. Ἐννοῶ φίλους ἀληθινούς πού μπορείς νά γιορτάξεις μαζί τους στό σπίτι σου τή γιορτή σου! Σέ ζηλεύω!».

Χαμογέλασε πικρά ὁ Στέφανος.

- Εἶχα, ψιθύρισε καί τά μάτια του γέμι-

σαν δάκρυα. Τά σκούπισε μέ τήν ἀνάστροφη τοῦ χεριοῦ του καί τότε εἶδε τό μήνυμα τοῦ Βαγγέλη.

«Τί ζήλεψες, ρέ, ἀπό μιά παρέα μονόχοντων; Οὔτε ἕνα κορίτσι στή φωτογραφία κι ἀπό ὅ,τι φαίνεται στό τραπέζι ὑπάρχει μόνο πορτοκαλάδα. Ἡ ζωή, φίλε μου, θέλει ποικιλία!».

Ὁ Στέφανος ἔνιωσε τό αἶμα του νά τοῦ ἀνεβαίνει στό κεφάλι. Σηκώθηκε ἀπὸ τομα ἀπό τόν ὑπολογιστή θυμωμένος. Βγήκε ἔξω σάν λιοντάρι πού βρυχάται.

- Τί ἔπαθες, Στέφανε, μέ ποιόν θύμωσες τόσο; τόν ρώτησε ὁ πατέρας του πού μόλις εἶχε μπεῖ στό σπίτι.

- Μέ τόν ἑαυτό μου, μπαμπά, μέ τόν ἑαυτό μου τά ἔχω! Εἶμαι ἕνας ἀνόητος, ἕνας ἀχάριστος!... Μαμά, μήπως πήραν τηλέφωνο τά παιδιά; ρώτησε δίχως νά κοιτάζει τή μητέρα του ὁ Στέφανος.

- Τά παιδιά; Ποιά παιδιά; ρώτησε ξαφνιασμένη ἡ Δήμητρα.

- Ἡ ὁμάδα μου.... εἶπε τονίζοντας τή λέξη ὁ Στέφανος.

- Κάθε μέρα παίρνουν, παιδί μου, καί μέ ρωτᾶνε γιά σένα. Δέν μπορούσαν νά ἐπικοινωνήσουν μαζί σου στό κινητό, ἀπάντησε ἡ Δήμητρα καί κούνησε θλιμμένη τό κεφάλι.

- Τούς ἔκανα ἀνεπιθύμητους στό κινητό, εἶπε καί ξέσπασε σέ κλάματα. Τότε πού τό ἔκανα νόμιζα πώς θά ἀποκτοῦσε ποικιλία ἡ ζωή, μά ἔγινε μονόχοντος! Ἦρθαν καί πέρασαν τά Χριστούγεννα καί δέν κατάλαβα τίποτα. Ἐπείσα τόν ἑαυτό μου πώς ἔφταιγε ἡ ἐφηβεία, μά ἀπλά μοῦ ἔλειψε ἡ ὁμάδα μου....

- Πρίν λίγο πήρα γιά εὐχές στόν Γιάννη, εἶπε δακρυσμένη ἡ Δήμητρα. Εἶναι ὅλοι μαζεμένοι ἐκεῖ. Μόνο ἐσύ λείπεις...

- Μπαμπά, θά μέ πᾶς; εἶπε σχεδόν ἱκε-

τευτικά ὁ Στέφανος. Ἔχω ἀνάγκη νά ξαναβρῶ τὰ ἀδελφία μου, συνέχισε μέ κατεβασμένο τό κεφάλι. Ὑστερα τό σήκωσε καί κοίταξε χαμογελώντας τή μάνα του.

- Τώρα ἀρχίζουν τά ὁμορφότερα, μητέρα, τῆς εἶπε μέ νόημα καί ἔπese στήν ἀγκαλιά της.

Στήν ὁθόνη τοῦ ὑπολογιστῆ του τά σχόλια συνεχίζονταν κι οἱ ἠλεκτρονικοί του φίλοι διαφωνοῦσαν μεταξὺ τους μέ ἀφορμή τή φωτογραφία πού ἀνέβασε. Μπῆκε στό δωμάτιό του νά ντυθεῖ καί ἐτοιμάστηκε νά τόν κλείσει. Ἐριξε μία ματιά στά σχόλια καί χαμογέλασε μέ συγκατάβαση.

«Ἀντίο, φίλοι μου», ἔγραψε, «πολύ μονόχρονος γίνεσαι μπροστά σέ μία ὁθόνη μέ φίλους εἰκονικούς... Πάω νά γιορτάσω μέ τούς φίλους μου τούς ἀληθινούς, γιατί ἡ ζωή γίνεται ὁμορφη ὅταν εἶναι ἀληθινή! Καλή χρονιά, καλή ἀρχή! Ζῆστε ζωή ἀληθινή!». Ἐκλεισε τόν ὑπολογιστή σφυρίζοντας ἓνα χριστουγεννιάτικο σκοπό.

Γιά τόν Στέφανο ἄργησαν φέτος νά ἔρθουν τὰ Χριστούγεννα, μά δόξα τῷ Θεῷ ἦρθαν!

Ἑλένη Βασιλείου

Τήν ἡμέρα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν

Ὅ,τι ἀκολούθησε ἦταν παρόρμηση τῆς στιγμῆς σέ μία καλή ὥρα. Ἐτοιμαζόμεσταν νά γιορτάσουμε τή γιορτή τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν στό σχολεῖο μας μέ τόν ἀπαραίτητο ἐκκλησιασμό. Ὅλα εἶχαν ρυθμιστεῖ, σέ συνεννόηση μέ τόν ἱερέα τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ. Ἀποφασίσαμε νά ἐκκλησιαστοῦν τά δύο Γυμνάσια σέ ξεχωριστή ὥρα τό καθένα, προκειμένου νά διασφαλιστεῖ ἡ πολύτιμη ἡσυχία.

Τήν ἰδέα γιά κάτι περισσότερο μᾶς ἔδωσε κάποια ἀδελφική φίλη καί ἐκλεκτή συνάδελφος ἐκπαιδευτικός: «Ἐμεῖς κάθε χρόνο τέτοια μέρα κάνουμε μνημόσυνο γιά τούς συναδέλφους, ἀλλά καί μαθητές μας πού ἔφυγαν ἀπό κοντά μας...».

Τί ὠραία ἰδέα! Θά μπορούσαμε κι ἐμεῖς ἄραγε νά κάνουμε κάτι παρόμοιο; ἀναρωτηθήκαμε. Ὑπῆρχαν καί γιά μᾶς κεκοιμημένοι τόσο συνάδελφοι ὅσο καί μαθητές μας. Γρήγορα ἔγιναν οἱ δέουσες συνεννοήσεις μέ τούς Διευθυντές τῶν Γυμνασίων τοῦ Σχολικοῦ συγκροτήματος καί μέ τόν ἱερέα. Ἐνημερώσαμε τούς καθηγητές καί καταρτίσαμε κατάσταση μέ τά ὀνόματα. Τό κόλλυβο ἔφτιαξε ἐθελοντικά μία ἀπό τίς συναδέλφους.

Τήν ἡμέρα τῆς γιορτῆς ὅλα ἦταν λαμπρά καί φωτεινά. Αἰσθανθήκαμε παρόντες καί ὅλους ὅσοι ἔφυγαν ἀπό τόν χῶρο μας γιά τήν οὐράνια πατρίδα. Στό τέλος μοιράσαμε τό κόλλυβο στά παιδιά καί στούς συναδέλφους μας.

- Κυρία, τί ὠραία καί νόστιμα! Ἐσεῖς τά φτιάξατε; ρωτοῦσαν τά παιδιά.

Θερμά συγχαρητήρια δόθηκαν καί ἀπό τούς συναδέλφους στούς πρωτεργάτες τῆς ἰδέας.

Φέτος καταφέραμε καί κάναμε μόνον τρισάγιο. Ἄς εἴμαστε καλά, νά κάνουμε τοῦ χρόνου τό μνημόσυνό τους.

Ἑ.Μ. - Ἀ.

Πρός ούδετεροθρησκευσιοποίηση τῆς Ἑλλάδας;

Ὁδεύοντας πρὸς τὸ τέλος τῆς θητείας της ἡ παροῦσα κυβέρνηση ἀποφάσισε νὰ ὀλοκληρώσει τὴν «ἐκσυγχρονιστική» της πολιτική, βάλλοντας κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνοχλεῖ προφανῶς τοὺς κρατοῦντες τὸ γεγονός ὅτι στή συντριπτική τους πλειοψηφία οἱ Ἕλληνες δηλώνουν Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

Προτείνει, λοιπόν, ἡ κυβέρνηση τὴν ἀναθεώρηση τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, τὴν ἀντισυνταγματική διαγραφή τῶν κληρικῶν ἀπὸ τὸ Δημόσιο καὶ τὴν ἀξιοποίηση ἢ εὐστοχότερα τὴν ὑφαρπαγή τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, τῆς ἐλάχιστης πού ἀπέμεινε, μέ πλάγιο καὶ εὐσχημο τρόπο. Μάλιστα θεωρεῖ «ἀναγκαία» τὴν ἀναθεώρηση, γιὰ νὰ παύσει ἰσχυρίζεται ὁ «ἐναγκαλισμός Ἐκκλησίας - Πολιτείας» καὶ νὰ ἐπιτευχθεῖ ὁ «χωρισμός» μεταξύ τῶν δύο θεσμῶν, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι ἐπωφελής καὶ γιὰ τίς δύο πλευρές. Ἔτσι θὰ «γίνουν διακριτοὶ οἱ ρόλοι Κράτους καὶ Ἐκκλησίας σέ ἓνα σύγχρονο κράτος δικαίου».

Μέχρι τώρα τὸ ἄρθρο 3 τοῦ Συντάγματος προέβλεπε: «Ἐπικρατοῦσα θρησκεία στήν Ἑλλάδα εἶναι ἡ θρησκεία τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ

Χριστοῦ».

Στό προσχέδιο Συμφωνίας (ὄχι Νόμου), οἱ σημερινοὶ κυβερνῶντες διατηροῦν στό προοίμιο τὴν ἐπίκληση τῆς ἁγίας Τριάδος, ὅμως στό ἄρθρο 3 προτάσσουν μέ τὴν τροποποίησή τους τὴ φράση «ἡ ἑλληνική πολιτεία εἶναι θρησκευτικὰ οὐδέτερη» μέ «ὅ,τι αὐτὸ συνεπάγεται, κανονιστικά καὶ πρακτικά». Παράλληλα προστίθεται ἡ ἐρμηνευτική δήλωση: «Ὁ ὅρος ἐπικρατοῦσα θρησκεία δέν ἀποτελεῖ ἀναγνώριση ἐπίσημης κρατικῆς θρησκείας καὶ δέν ἐπιφέρει καμία δυσμενῆ συνέπεια σέ βάρος ἄλλων θρησκευμάτων καὶ γενικότερα στήν ἀπόλαυση τοῦ δικαιώματος τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας».

Κατ' ἀρχάς τί ὀξύμωρο εἶναι αὐτό: Ἐνῶ τὸ Σύνταγμα ξεκινᾷ μέ τὴν ἐπίκληση στήν ἁγία Τριάδα, στό ἄρθρο 3 καθιερώνει τὴ διαφημιζόμενη «θρησκευτική οὐδετερότητα»; Μήπως παίζουμε «ἐν οὐ παικτοῖς»;

Ἀναντίρρητα, ἡ τροποποίηση αὐτὴ ἐγκυμονεῖ πολλοὺς κινδύνους. Ἡ ἔκφραση «θρησκευτική οὐδετερότητα» δέν σημαίνει τὴν ἀνεξιθρησκία, ὥστε νὰ δικαιολογηθοῦν οἱ ἐπίδοξοι ἀναθεωρητές ὅτι τὴν ἐπι-

νόησαν για λόγους σεβασμού προς τους έτεροθρήσκους. Έξάλλου οι θρησκευτικές ελευθερίες των έτεροδόξων προστατεύονται από το άρθρο 13 του Συντάγματος. Ο καθένας είναι ελεύθερος να πιστεύει ό,τι θέλει. Η έκφραση «θρησκευτική ουδετερότητα» σαφέστατα καταδεικνύει ότι θέλουν να οδηγήσουν την Ελλάδα στην αθεΐα. Και αυτό που παραμένει στο άρθρο 3 «έπικρατούσα θρησκεία στην Ελλάδα είναι ή Όρθόδοξη πίστη» (χωρίς το «Χριστού») θά έρμηνεύεται -σύμφωνα μέ τους ειδικοúς- ότι έπικρατούσα θρησκεία στην Ελλάδα ήταν κάποτε ή Όρθόδοξη πίστη ή ότι, αν και έπικρατούσα θρησκεία στην Ελλάδα φαίνεται να είναι ή Όρθοδοξία, όμως στην πραγματικότητα έχουμε «θρησκευτική ουδετερότητα»!

Τί σημαίνει «θρησκευτική ουδετερότητα» θά αντιληφθούμε σύντομα από αυτά που θά συμβούν. Εάν εφαρμοσθεί στην πατρίδα μας ή «θρησκευτική ουδετερότητα», θά καταργηθούν όλα όσα σχετίζονται μέ την πίστη μας. Όπως έχουν έπισημάνει έγκριτοι νομικοί και συνταγματολόγοι, μέ την προτεινόμενη αναθεώρηση θά παρέχεται ή δυνατότητα στην πολιτεία και στίς έκαστοτε κυβερνήσεις να έξοβελίσουν ή θεσμική παρουσία της Έκκλησίας από όλες τίς εκφάνσεις του πολιτικού και κοινωνικού βίου της χώρας ή να θεσπίσουν την ίση συμμετοχή όλων των θρησκειών, παρά τό γεγονός ότι κάτι τέτοιο δέν έχει ιστορικό, λαϊκό ή πρακτικό έρεισμα. Θα καταργηθούν λ.χ. οι θρησκευτικές άργίες, ή προσευχή στά σχολεία, ό εκκλησιασμός, οι εικόνες στίς δημόσιες Όπηρεσίες, οι ιεροί Ναοί σέ δημόσια Νοσοκομεία, ή παρουσία της Έκκλησίας στίς Ένοπλες Δυνάμεις και στά Σώματα Ασφαλείας, θά καθιερωθεί ως υποχρεωτικός ό πολιτικός

γάμος κ.ά.

Μιά ματιά, όμως, στην υπερτρισχιλίοχρονη ιστορία μας άποδεικνύει ότι τό Έθνος μας από την όμηρική εποχή και μέχρι σήμερα είναι θρησκευόμενο. Άλλά και οι μαρτυρίες των πρωτεργατών και των βασικών συντελεστών της Έπανάστασης (Ρήγας, Φιλικοί, Κολοκοτρώνης, Μακρυγιάννης κ.ά.), ή επίκληση στον τριαδικό Θεό στά έπαναστατικά Συντάγματα, ή αναφορά στην Όρθοδοξία στά συνταγματικά κείμενα φανερώνουν την έγνοια των ιδρυτών του νεοελληνικού κράτους να νοηματοδοτήσουν την έθνική ιδιοπροσωπία, να οίκοδομήσουν την ένότητα και συνοχή του ελληνικού λαού σύμφωνα μέ τον ευαγγελικό λόγο και την όρθόδοξη παράδοση· να προσδώσουν ιερότητα σέ όλες τίς πτυχές του συλλογικού βίου και να διαπαιδαγωγήσουν τίς επόμενες γενιές μέ τό χριστιανικό ήθος της αγάπης και της φιλαλληλίας. Πρώτη φορά μία τέτοια άσέβεια και βλασφημία θά συμπεριληφθεί στο Έλληνικό Σύνταγμα.

Επίσης, είναι άσαφές τό νόημα της φράσης: «μέ ό,τι αυτό συνεπάγεται κανονιστικά και πρακτικά». Όλοι οι μετέπειτα νόμοι θά στηρίζονται σέ αυτήν· ή Έκκλησία θά πάψει να είναι Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου και θά μεταβληθεί σέ ιδιωτικό σωματείο.

Επιπλέον, τό ισχύον Σύνταγμα καθορίζει σαφέστατα τους διακριτούς ρόλους Έκκλησίας και Πολιτείας. «Αυτό που λέμε “χωρισμός Έκκλησίας - Πολιτείας”, είναι λυμένο μέ τον νόμο 590/1977. Είναι διακριτοί οι ρόλοι, συνταγματικά κατοχυρωμένοι. Γιατί ό νόμος αυτός είναι άπόρροια του Συντάγματος του 1975», παρατηρεί ό π. Γεώργιος Μεταλληνός. Γιατί τέτοια σπουδή για άλλαγή;

Ἄν μία θορυβώδης μειοψηφία ἀθέων ἐπιδιώκει νά θέσει στό περιθώριο τήν Ἐκκλησία, εἶναι λογικό καί δημοκρατικό ἕνας θρησκευόμενος λαός, ὅπως ὁ ἑλληνικός, νά ἀπεμπολήσει τήν παράδοση αἰώνων καί νά ἀλλάξει ταυτότητα καί ρότα; Πῶς εἶναι δυνατό ἡ πατρίδα μας, γεμάτη ναούς, μοναστήρια, προσκυνητάρια, εἰκόνες, ἱερεῖς, ἀδελφότητες μοναστικές καί ἱεραποστολικές, πού ἡ ἱστορία της συνυφαίνεται μέ τίς ἑορτές καί τά γεγονότα τῆς Ἐκκλησίας, νά ἀλλάξει φρόνημα καί προσανατολισμό; Ποιοί εἶναι αὐτοί πού θά τῆς ἐπιβάλουν νά παραμορφώσει τήν ψυχή της; Ποιοί καί πῶς θά ἐπιχειρήσουν νά μεταλλάξουν τό DNA τῆς κληρονομικῆς πίστεώς μας; Ἡ καθιέρωση τοῦ «οὐδετερόθρησκου κράτους» ὑπῆρξε τό γνωστό ἔμβλημα τοῦ ἄθεου Εὐρωπαϊκοῦ Διαφωτισμοῦ καί τῶν στόχων τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης. Μέ μᾶς, τούς Ἕλληνες, τί σχέση ἔχει;

Ἄς μὴν αὐταπατῶνται. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία προϋπῆρχε τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους. Ἡ Ἑλλάδα ἔχει ἀνάγκη τήν Ἐκκλησία καί ὄχι ἡ Ἐκκλησία τήν Ἑλλάδα. Ἡ Ἑλλάδα χωρίς τήν Ἐκκλησία θά διαλυθεῖ. Ἄς προσέξουμε ὅλοι ἄς μὴ συντελέσουμε στὸν θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τῆς ἑνδοξης πατρίδος μας. «Ἄγγλος ἢ Γερμανός ἢ Γάλλος δύναται νά εἶναι κοσμοπολίτης ἢ ἀναρχικός ἢ ἄθεος ἢ ὀτιδῆποτε. Ἐκαμε τό πατριωτικόν χρέος του, ἔκτισε μεγάλην πατρίδα. Τώρα εἶναι ἐλεύθερος νά ἐπαγγέλλεται χάριν πολυτελείας τήν ἀπιστίαν καί τήν ἀπαισιοδοξίαν. Ἀλλά ὁ Γραικύλος τῆς σήμερον, ὅστις θέλει νά κάμῃ δημοσίᾳ τὸν ἄθεον ἢ τὸν κοσμοπολίτην, ὁμοιάζει μέ νάνον ἀνορθούμενον ἐπ' ἄκρων ὀνύχων καί τανυόμενον νά φθάσῃ εἰς ὕψος καί φανῇ καί αὐτός γίγας...», ἔγραφε προφητικά ὁ ἅγιος τῶν Γραμμάτων μας Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Χριστός γεννᾶται...

Μέσα στή ραγδαίως ἐξελισσόμενη ἀρνητική ἀτμόσφαιρα καί ἐν μέσῳ δραματικῶν ἐξελίξεων γιά τήν πατρίδα μας, φέτος εἶναι μεγάλη ἡ πρόκληση νά γιορτάσουμε ἀληθινά Χριστούγεννα. Γιά τὸν λόγο αὐτό οἱ νέοι καί οἱ νέες τῆς Ἀδελφότητάς μας θέλησαν νά μοιραστοῦν τό ἐλπιδοφόρο καί κοσμοσωτήριο μήνυμα τῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ μέ ἀναγκασμένους ἀνθρώπους σέ φυλακές καί νοσοκομεῖα, ἀλλὰ καί μέ τούς προβληματισμένους συμπολίτες μας σέ δρόμους καί οἰκίες.

Στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῆς Ἀπολυτρώσεως οἱ φοιτήτριες τῆς Χριστιανικῆς Ἑλπίδας ἐπανειλημμένα παρουσίασαν ἑορταστικὴ ἐκδήλωση. Οἱ δύο χορωδίες (νεανική καί παιδική) εὐφράναν τὰ πολυπληθῆ ἀκροατήρια μέ τίς χριστουγεννιάτικες μελωδίες τους, ἐνῶ ἡ θεατρικὴ παράσταση «Μέ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια» προβλημάτισε, δίδαξε, συγκίνησε.

Στίς φυλακές Φελλίου Γρεβενῶν, νέοι παρουσίασαν χριστουγεννιάτικο πρόγραμμα στό πλαίσιο τοῦ Σχολείου Δεύτερης Εὐκαιρίας, ἐνῶ στίς ἀγροτικές φυλα-

κές Κασσάνδρας συμμετείχαν μέ τούς κρατουμένους στή θεία Λειτουργία καί στή συνέχεια παρουσίασαν έορταστική έκδήλωση. Οί μαθητικές καί φοιτητικές ομάδες αγοριών

καί κοριτσιών καθώς καί ομάδες νέων έπιστημόνων καί μέλη τών κύκλων μελέτης άγίας Γραφής έψαλαν τά κάλαντα στά νοσοκομεία τής πόλης: «Γ. Γεννηματᾶς», «Γ. Παπανικολάου», «Ίπποκράτειο», στά κέντρα άποκατάστασης «Άρωγή» καί

«Ευξία» καί στούς κεντρικούς δρόμους τής αγοράς.

Καί φυσικά δέν θά μπορούσαν νά λείψουν τά κάλαντα στά σπίτια μελῶν καί συνεργατῶν τής Άδελφότητας κατὰ τίς παραμονές Χριστουγέννων καί Πρωτοχρονιάς. Άς εύχηθοῦμε ὅλες οί παραπάνω δράσεις νά βοήθησαν στήν προετοιμασία ὅλων γιά νά ζήσουμε πραγματικά ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ καί νά ξαναγεννηθεῖ ὁ Χριστός στίς καρδιές μας.

Συζητώντας τά γεγονότα...

Καί σέ άνώτερα!

Μία ενδιαφέρουσα έκδήλωση έλαβε χώρα στό Πεκίνο στίς άρχές τοῦ περασμένου Νοεμβρίου. Ήταν ἡ 12^η Διεθνής Ὀλυμπιάδα Ἀστρονομίας-Ἀστροφυσικῆς, ὅπου συμμετείχαν περίπου διακόσιοι μαθητές Λυκείου ἀπό τριανταχτῶ χώρες τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας καί Ἀμερικῆς.

Μᾶς συγκίνησε ιδιαίτερα τό γεγονός ὅτι ἡ ἑλληνική ἀποστολή, τήν ὁποία ἐκπαίδευσαν ἐθελοντικά ἀστρονόμοι καί ἀστροφυσικοί, κατέκτησε δύο χάλκινα μετάλλια καί τρεῖς τιμητικές διακρίσεις. Μέ μετάλλια τιμήθηκαν οἱ Θέμης Πουλτουρτζίδης (1^ο Λύκειο Κιλκίς) καί Ἀγγελική Μπανιά (1^ο Λύκειο Ναυπάκτου), ἐνῶ τιμητικές διακρίσεις δόθηκαν στούς: Χρῆστο Κακογιάννη (Ἑλληνικό Κολλέγιο), Ἀργύρη Γιαννίτση-Μανέ (Μουσικό Λύκειο Βόλου) καί Διονύσιο Γάκη (Πειραματικό Λύκειο Πατρῶν). Συγχαίρουμε καί εὐχόμαστε «καί σέ ἀνώτερα»!

Κορυφαῖοι

Σύμφωνα μέ σχετική ἔρευνα τοῦ διεθνοῦς ὀργανισμοῦ Thomson Reuters, ἀπό τά ἐννέα ἑκατομύρια ἐρευνητῶν πού δραστηριοποιοῦνται παγκοσμίως, ἔξι χιλιάδες παρουσιάζουν τό πίο σημαντικό ἔργο· οἱ δημοσιεύσεις καί οἱ ἐρευνητικές

ἐργασίες τους ἔχουν τόν ὑψηλότερο δείκτη βιβλιογραφικῶν ἀναφορῶν καί τή μεγαλύτερη ἐπισκεψιμότητα κατά τά τελευταῖα 11 χρόνια. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς οἱ δεκατέσσερις εἶναι Ἕλληνες πανεπιστημιακοί, πού δραστηριοποιοῦνται σέ ἑλληνικά Πανεπιστήμια. Αὐτό ἀποτελεῖ, πράγματι, τιμή καί ἐλπίδα γιά τήν πατρίδα μας.

Μαθητική Ἀντίσταση

Ἡ ἀντίσταση τῆς νεολαίας στήν ἐπαίσχυντη Συμφωνία τῶν Πρεσπῶν γιγαντώθηκε τοῦς τελευταίους δύο μῆνες. Ἐτσι εἶδαμε οἱ μαθητές πολλῶν σχολείων στήν παρέλαση τῆς 28ης Ὀκτωβρίου νά τραγουδοῦν τό «Μακεδονία Ξακουστή» καί νά φωνάζουν συνθήματα γιά τήν ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας. Μάλιστα σέ σχολεῖο τῆς Ἀττικῆς οἱ μαθητές πού τό τραγούδησαν τιμωρήθηκαν μέ ἀποβολή, ἐνῶ σέ ἄλλα σχολεῖα οἱ μαθητές ἀπειλήθηκαν μέ ἀποβολές καί στέρξη ἐκδρομῶν. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν οἱ μαθητές νά ἀντιδράσουν μέ ἀποχές, καταλήψεις καί πορεῖες γιά τό θέμα τῆς Μακεδονίας. Σύντομα μέ ἐπίκεντρο τήν Κεντρική Μακεδονία οἱ ἀντιδράσεις ἐξαπλώθηκαν σέ πολλά σχολεῖα τῆς Ἑλλάδας, ἀκόμη καί τοῦ ἐξωτερικοῦ. Αὐθόρμητα καί μέ ἐνθουσιασμό χιλιάδες μαθητές βγήκαν μέ

Συζητώντας τά γεγονότα...

σημαίες και πανό στους δρόμους, δείχνοντας ότι παρόλη την προσπάθεια ἀφελθηνισμοῦ τῆς Παιδείας, οἱ μαθητές κρατοῦν ψηλά τά λάβαρα...

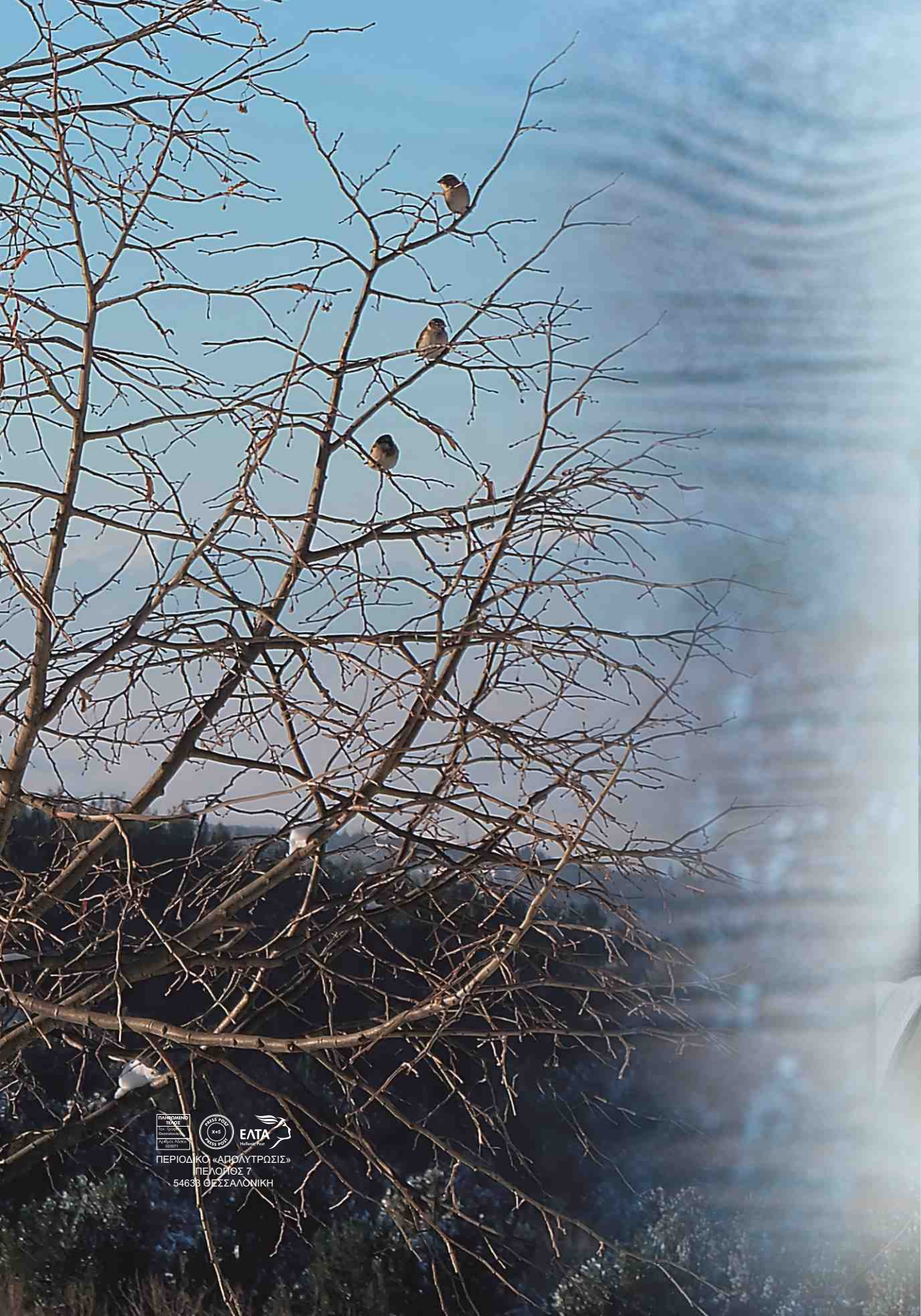
Ἐθνομηδενισμός

Κι ἐνῶ γεμίσαμε μέ ἐλπίδα ἀπό αὐτήν τήν ἀντίδραση τῆς νεολαίας μας, ἀπογοητευτήκαμε ἀπό τίς συνδικαλιστικές ἐνώσεις τῶν καθηγητῶν, μέ λιγοστές ἐξαίρέσεις. Ἀντί νά συμπαρασταθοῦν στόν δίκαιο ἀγῶνα τῶν μαθητῶν, μέ ἐμπρηστικές ἀνακοινώσεις κατηγορήσαν τίς μαθητικές ἀντιδράσεις ὡς ἐκδηλώσεις μίσους, καί μέ ἀπίστευτο μένος ἀναζήτησαν ἀκράιους ὑποκινητές πίσω ἀπ' αὐτές. Τό ἐκπληκτικό εἶναι ὅτι οἱ συνδικαλιστές αὐτοί εἶναι οἱ ἴδιοι πού στέκονταν στό πλευρό τῶν μαθητῶν ὅταν ἔκαναν κατάληψη μέ γελοῖα πολλές φορές αἰτήματα, ὅπως τό σχῆμα τῆς τυρόπιτας κτλ. Τότε οἱ μαθητές ἦταν «ὑπεύθυνοι» καί «συνειδητοποιημένοι» πολίτες μέ «ἀγωνιστικό» φρόνημα, ἐνῶ τώρα γίνονται ἔρμαια πατριδοκάπηλων φασιστῶν. Ἡ λυσσαλέα αὐτή ἀντίδρασή τους δείχνει ὅτι ἀντιλαμβάνονται πῶς μάταια ὅλοι αὐτοί οἱ ἐθνομηδενιστές πού ἔχουν διεισδύσει στόν εὐαίσθητο χῶρο τῆς παιδείας μας προσπαθοῦν νά ξεθεμελιώσουν τίς ἀξίες τῆς Πί-

στης καί τῆς Πατρίδας ἀπό τή νεολαία μας...

Οἱ καλύτεροί μας σύμμαχοι

Τό βασικό ἐπιχείρημα ὅσων μέχρι πρόσφατα ὑπερασπίζονταν τή Συμφωνία τῶν Πρεσπῶν ἦταν ὅτι οἱ Σκοπιανοί ἐγκατέλειψαν ὅλες τίς ἀλυτρωτικές διεκδικήσεις τους καί συνεπῶς ξεκινάει μία περίοδος εἰρηνικῶν σχέσεων μέ τή γειτονική χώρα. Ἦρθε ὅμως ὁ ἴδιος ὁ «μετριοπαθής» πρωθυπουργός τῆς ΠΓΔΜ νά τοὺς διαψεύσει πανηγυρικά, λέγοντας ὅτι πλέον μέ τή Συμφωνία αὐτή θά μπορεῖ νά διδάσκεται ἡ «μακεδονική» γλῶσσα στήν Ἑλλάδα. Ἐπιβεβαίωσε ἔτσι αὐτό πού ἀντιλαμβανόταν καί ὁ πῖο ἀπλός ἄνθρωπος γιά τήν κατ' εὐφημισμὸν «Συμφωνία», πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ ξεπούλημα τῆς ἱστορίας μας. Εἶναι ἀπόλυτα φυσιολογικό νά τά ὑποστηρίζει αὐτά ὁ σκοπιανός πρωθυπουργός, καθὼς ἡ Συμφωνία τῶν Πρεσπῶν μιλάει ξεκάθαρα γιά «μακεδονική» γλῶσσα καί ἐθνότητα. Εὐτυχῶς πού στή βιασύνη του νά πανηγυρίσει γιά τήν ἐπιτυχία του, ἀποκάλυψε τό πραγματικό διακύβευμα ἀφαιρώντας καί τήν παραμικρή δικαιολογία ἀπὸ ὅποιον ὑποστήριζε μέχρι τώρα τή Συμφωνία ἀπὸ ἄγνοια ἢ ἀδιαφορία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΡΟΜΑΤΡΩΣΙΣ»
ΤΕΥΧΟΣ 7
54638 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ